

847, 850, 851 επ. Α.Κ και 64, 328, 449, 623 επ. ΚΠολΔ

Απλή ομοδικία μεταξύ οφειλέτου και εγγυητού, μόνο επωφελές δεδικασμένο από δίκη μεταξύ δανειστή - οφειλέτη επηρεάζει τον εγγυητή. Διαταγή πληρωμής έγκυρη εάν περιέχει απλώς την αιτία έκδοσής της. Απόσπασμα από βιβλία εμπόρου θεωρείται πρωτότυπο.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

4283/2019

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Θεοδούλη Οικονόμου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Θεόδωρο Καζαζάκη, Πρωτόδικη, Αιμιλία-Μαρία Δουγκέου, Πρωτοδίκη-Εισηγήτρια και από την Γραμματέα Αικατερίνη Αλεξοπούλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 16 Μαΐου 2018 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΩΝ - ΑΣΚΟΥΝΤΩΝ ΠΡΟΣΘΕΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΝΑΚΟΠΗΣ: 1) Της Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ ΑΕ» και το διακριτικά τίτλο «VISION PLUS ΑΕ» που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Σκιάθου αρ. 136, νόμιμα εκπροσωπούμενης, με ΑΦΜ 099365628, η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της Μαρίας Κορρέ (ΑΜ ΔΣΑ 20021), η οποία δήλωσε παραίτηση από το δικόγραφο της ανακοπής.

2), κατοίκου Αθηνών, οδός αρ. 3, ο οποίος παραστάθηκε στο Δικαστήριο δια της πληρεξούσιας δικηγόρου του Μαρίας Κορρέ (Αλί ΔΣΑ 20021), που κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

3), κατοίκου Αθηνών, οδός αρ. 3, η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της Μαρίας Κορρέ (ΑΜ ΔΣΑ 20021), που κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΩΝ ΑΝΑΚΟΙΝΟΥΝΤΩΝ ΤΗ ΔΙΚΗ ΜΕ ΠΡΟΣΕΠΙΚΛΗΣΗ ΣΕ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ - ΥΠΕΡ ΩΝ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ:

ΤΗΣ ΚΑΘ'ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ - ΚΑΘ'ΗΣ ΟΙ ΠΡΟΣΘΕΤΟΙ ΛΟΓΟΙ ΑΝΑΚΟΠΗΣ - ΚΑΘ'ΗΣ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΕ», η οποία εδρεύει στην Αθήνα, οδός Αιόλου αρ. 86, νόμιμα εκπροσωπούμενης, με ΑΦΜ 094014201, ως ειδικής διαδόχου της πρώην τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «FBB ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και το διακριτικό τίτλο «FBBANK», η οποία παρατάθηκε στο Δικαστήριο δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της Μαρίας Άρχου (ΑΜ Δ2Α 17505), που κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΗΣ ΚΑΘΗΣ Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΔΙΚΗΣ ΜΕ ΠΡΟΣΕΠΙΚΛΗΣΗ ΣΕ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ - ΠΡΟΣΘΕΤΟΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΣΑΣ: ως συνδίκου της πτώχευσης της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ VISION PLUS ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και με διακριτικό τίτλο «VISION PLUS ΑΕ», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Σκιάθου αρ. 136, νόμιμα εκπροσωπούμενης, με ΑΦΜ 099365628, η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο αυτοπροσώπως με την ιδιότητά της ως δικηγόρος.

Οι ανακόπτοντες - ασκούντες πρόσθετους λόγους ανακοπής ζητούν α) να γίνει δεκτή η από 13-1-2016 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 2797/71/2016 ανακοπή τους, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε αρχικά για την δικάσιμο της Της Ιουνίου 2017, κατά την οποία αναβλήθηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, καθώς και β) να γίνουν δεκτοί οι από 10-4-2018 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 35141/1369/2018 πρόσθετοι λόγοι ανακοπής αυτής, η συζήτηση των οποίων προσδιορίστηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο.

Οι ανακοινώσαντες τη δίκη - προσεπικαλούνται σε παρέμβαση ζητούν να γίνει δεκτή η από 23-11-2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 600095/4167/2017 ανακοίνωση δίκης -

προσεπίκληση σε αναγκαστική παρέμβαση, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο κατά την οποία συνεκφωνήθηκαν από το οικείο πινάκιο κατά τη σειρά εγγραφής τους σ' αυτό.

Η καθ' ης η ανακοίνωση της δίκης μετά προσεπικλήσεις προς παρέμβαση - προσθέτως παρεμβαίνουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 20-2-2018 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 34235/1335/2018 πρόσθετη παρέμβασή της υπέρ των ανακοπτόντων, που προσδιορίστηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά την εκφώνηση και τη συζήτηση των υποθέσεων στο ακροατήριο, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΟΝΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Στην προκειμένη περίπτωση εισάγονται προς συζήτηση: α) η από 13-1-2016 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 2797/71/2016 ανακοπή, β) οι από 10-4-2018 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 35141/1369/2018 πρόσθετοι λόγοι αυτής, οι οποίοι ασκήθηκαν με αυτοτελές δικόγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού και με τους οποίους επιδιώκεται, για τους λόγους που ειδικότερα εκτίθενται στα ανω δικόγραφα, η ακύρωση της με αριθμό 12039/2015 Διαταγής Πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, καθώς και γ) η από 23-11-2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 600095/4167/2017 ανακοίνωση δίκης - προσεπίκληση σε αναγκαστική παρέμβαση, η οποία ως τέτοια εκτιμάται από το Δικαστήριο βάσει του περιεχομένου και του αιτήματος του δικογράφου και όχι ως παρεμπόδιση αγωγή, όπως εκ παραδρομής αναγράφεται επιπροσθέτως στον τίτλο και, τέλος, η από 20-2-2018 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 34225/1335/2018 πρόσθετη παρέμβαση υπέρ των ανακοπτόντων, οι οποίες πρέπει να ενωθούν και να συνεκδικασθούν, διότι εκκρεμούν ενώπιον του ίδιου Δικαστηρίου, υπάγονται στην ίδια διαδικασία και συγκεκριμένα στην ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών (άρθρα 632 παρ. 2 και 614 επ. ΚΠολΔ) καθώς ασκήθηκαν μετά την έναρξη ισχύος του άρθρου τέταρτου του άρθρου 1 του Ν. 4335/2015, (ΦΕΚ 87/Α/23-7-2015), ήτοι μετά την Π1-2016 (βλ. άρθρο ένατο παρ. 2 του αυτού άρθρου και νόμου), και, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης, ένεκα της μεταξύ τους συνάφειας, ενώ συγχρόνως επέρχεται και μείωση των εξόδων (άρθρα 31 § 1 και 246 ΚΠολΔ).

2. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 294, 295, 297 ΚΠολΔ, όπως τα άρθρα 294 και 297 του ΚΠολΔ αντικαταστάθηκαν με το άρθρο δεύτερο του άρθρου 1 του Ν. 4335/2015, ΦΕΚ Α 87 (ο οποίος ισχύει σύμφωνα με το άρθρο ένατο παρ. 2 του αυτού άρθρου και νόμου από 1.1.2016), και 299 ΚΠολΔ, οι οποίες τυγχάνουν εφαρμογής και στις ανακοπές ενόψει του άρθρου 585 ΚΠολΔ, συνάγεται ότι η παραίτηση από το ένδικο βοήθημα που έχει ασκηθεί γίνεται μόνο με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή με δικόγραφο που επιδίδεται στον αντίδικο ή με δήλωση στις προτάσεις και έχει ως συνέπεια ότι το ένδικο βοήθημα θεωρείται σαν να μην έχει ασκηθεί. Κατά τις ίδιες ως άνω διατάξεις, ως δικόγραφο νοείται κάθε έγγραφο που συντάσσεται από το διάδικο ή το δικαστικό πληρεξούσιο του, για την πιστοποίηση των διαδικαστικών πράξεων που ενεργούν ή από το δικαστήριο, και το οποίο (έγγραφο) κατ' άρθρο 118 ΚΠολΔ είχε υποβάλλεται στο δικαστήριο είτε επιδίδεται από τον ένα στον άλλο διάδικο (ΑΠ 834/2005, ΑΠ 189/1997, ΕΛΛΔνη 38. 1576).

Η παραίτηση από το δικόγραφο της ανακοπής έχει ως αποτέλεσμα ότι η ανακοπή θεωρείται πως δεν ασκήθηκε, κατ' άρθρο 295 παρ. 1 του ΚΠολΔ. Στην προκειμένη περίπτωση, η πληρεξούσια δικηγόρος της πρώτης των ανακοπτόντων - ασκούσαν πρόσθετη παρέμβαση με προφορική δήλωσή της που καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου, παραιτήθηκε, πριν από την προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης, από το δικόγραφο της ένδικης ανακοπής και των πρόσθετων λόγων. Η δήλωση αυτή, παραίτησης είναι

νομότυπη και έχει επιφέρει τις κατ' άρθρο 295 § 1 ΚΠολΔ συνέπειες, με επακόλουθο η ένδικη ανακοπή και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής να θεωρούνται όχι δεν έχουν ασκηθεί από την πρώτη τον ανακοπτόντων - ασκούντων πρόσθετη παρέμβαση.

3. Στην προκειμένη περίπτωση, οι ανακόπτοντες, με την υπό κρίση ανακοπή και τους πρόσθετους λόγους αυτής, ζητούν, για τους λόγους που εκθέτονται στα εν λόγω δικόγραφα, την ακύρωση της με αριθμό 12039/2015 Διαταγής Πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, δυνάμει της οποίας επιτάσσονται να καταβάλουν, εις ολόκληρον ο καθένας, στην καθ' ης ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΕ», ως ειδικής διαδόχου της πρώην τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «FBB ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και το διακριτικό τύλο «FBBANK», το συνολικά ποσό των 779.735,24 ευρώ, πλέον τόκων και δικαστικών εξόδων, για απαίτηση από σύμβαση παροχής πίστωσης 6Γ ανοικτού (αλληλόχρεου) λογαριασμού, ενεχόμενοι ως εγγυητές, καθώς και να καταδικασθεί η αντίδικός τους στην καταβολή των δικαστικών τους εξόδων.

Με το ως άνω περιεχόμενο και αιτήματα, η ανακοπή κατά της ως άνω διαταγής πληρωμής καθώς και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής αρμοδίως εισάγονται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο [άρθρα 632 παρ. 1, όπως αυτό ισχύει από 1-1-2016, ήτοι μετά την αντικατάστασή του από το άρθρο 1 άρθρο όγδοα παρ. 2 του Ν. 4335/2015, ΦΕΚ Α' 87/23-7-2015, δοθέντος ότι τα δικόγραφα τόσο της ανακοπής όσο και των πρόσθετων λόγων κατατέθηκαν στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου στις 14-1-2016 και 11-4-2018 αντίστοιχα, δηλαδή μετά την έναρξη ισχύος του άρθρου 1 άρθρου τέταρτου του Ν. 4335/2015 (βλ. άρθρο ένατο παρ. 2 του αυτού άρθρου και νόμου/ 584, 14 παρ. 2, 18 ΚπολΔ) κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 632 παρ. 2 και 614 επ. ΚΠολΔ).

Περαιτέρω, τόσο η ανακοπή όσο και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής έχουν ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα καθόσον η μεν ανακοπή έχει ασκηθεί εντός δεκαπέντε (15) εργασιμών από την επίδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, χωρίς να συνυπολογίζονται στο ως άνω χρονικό διάστημα τόσο οι ημέρες του Σαββάτου, της Κυριακής και των αργιών που εμφιλοχωρούν, καθότι δεν είναι εργάσιμες ημέρες (βλ. τη διάταξη του άρθρου 144 §3 ΚΠολΔ, που προστέθηκε με το άρθρο 7 Ν. 3994/2011 και .σχετικός τις ΑΠ' 323/2007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 421/2005 ΕΛΛΔνη 46.1076, ΑΠ' 695/2003 ΕΛΛΔνη 45414), δεδομένου «ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της τελευταίας επιδόθηκε για πρώτη φορά, με επιμέλεια της καθ' ης, στους ανακόπτοντες στις 23-12-2015 (βλ. αντίστοιχα τις υπ' αριθμ. 4558ΣΤ/23-12-2015 και 4557ΣΤ/23-12-2015 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Πρωτοδικείου Πειραιά Διονυσίου ΚΡΙΑΡΗ που προσκομίζει μετ' επικλήσεως η καθ' ης η ανακοπή) και η υπό κρίση ανακοπή επιδόθηκε στην καθ' ης στις 8-1-2016 (βλ. τη σχετική με ημερομηνία 18-1-2016 επισημείωση της δικαστικής επιμελήτριας Αθηνών Αικατερίνης ΛΑΒΡΑΝΟΥ στην πρώτη σελίδα του αντιγράφου της κρινόμενης ανακοπής που νόμιμα προσκομίζει μετ' επικλήσεως η καθ' ης), οι δε πρόσθετοι λόγοι ανακοπής ασκήθηκαν με αυτοτελές δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού και κοινοποιήθηκε στην καθ' ης στις 12-4-2018 (βλ. τη σχετική με ημερομηνία 12-4-2018 επισημείωση του δικαστικού επιμελητή στην πρώτη σελίδα του αντιγράφου των πρόσθετων λόγων ανακοπής που νόμιμα προσκομίζει μετ' επικλήσεως η καθ' ης), ήτοι οκτώ (8) τουλάχιστον ημέρες πριν από την συζήτηση σύμφωνα με το άρθρο 585 παρ. 2β ΚΠολΔ (όπως η παρ. 2 αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του Ν. 4335/2015 και ισχύει για τα κατατεθειμένα από 1-1-2016 ένδικα μέσα και ανακοπές).

Πρέπει, επομένως, η ανακοπή και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής ερευνηθούν περαιτέρω ως προς τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων τους.

4.1. Από τη διάταξη του άρθρου 80 του ΚΠολΔ με την οποία ορίζεται ότι εάν σε δίκη που εκκρεμεί μεταξύ άλλων, τρίτος έχει έννομο συμφέρον να νικήσει κάποιος διάδικος, έχει δικαίωμα, μέχρι να δημοσιευθεί αμετάκλητη απόφαση, να ασκήσει πρόσθετη παρέμβαση για να υποστηρίξει το διάδικο αυτόν, προκύπτει ότι η πρόσθετη παρέμβαση από κάποιο πρόσωπο μπορεί να ασκηθεί και για πρώτη φορά στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο.

Περαιτέρω, από την προαναφερόμενη διάταξη, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 68 ΚΠολΔ, προκύπτει όχι αναγκαίος όρος για την άσκηση πρόσθετης παρέμβασης είναι η συνδρομή έννομου συμφέροντος στο πρόσωπο του παρεμβαίνοντος. Υφίσταται, δε, έννομο συμφέρον για την άσκηση παρέμβασης, όταν με αυτήν είναι δυνατό να προστατευθεί δικαίωμα του παρεμβαίνοντος ή να αποτραπεί η

δημιουργία σε βάρος του νομικής υποχρέωσης. Πρέπει, όμως, αυτά είχε να απειλούνται από τη δεσμευτικότητα ή την εκτελεστικότητα της απόφασης που θα δημοσιευθεί στο πλαίσιο της δίκης, κατά την οποία ασκείται η προσθετή παρέμβαση, είτε να υπάρχει κίνδυνος προσβολής τους από τις αντανakλαστικές συνέπειες της απόφασης αυτής.

Έτσι, για την άσκηση πρόσθετης παρέμβασης δεν αρκεί ότι σε μεταξύ άλλων εκκρεμή δίκη πρόκειται να λυθεί νομικό ζήτημα που θα ωφελήσει ή θα βλάψει τον προσθέτως παρεμβαίνοντα, επειδή υπάρχει ή πρόκειται να προκόψει σε μελλοντική δίκη μεταξύ αυτού και κάποιου από τους διαδίκους ή τρίτου συναφής διαφορά, αλλά απαιτείται η έκβαση της δίκης, στην οποία παρεμβαίνει, να θίγει από την άποψη του πραγματικού και νομικού ζητήματος τα έννομα συμφέροντα του (ΑΠ Ολ 28/2007 ΕφΑΔ 2008,332, ΑΠ Ολ 14/2008 ΝοΒ 2009,615, ΑΠ Ολ 4/2009 ΝοΒ 2009,624, ΑΠ Ολ 12/2013 ΝοΒ 2013,1561, ΑΠ 1040/2009, ΧρΙΔ 2010,275, ΑΠ 1653/2009, ΕφΘεσ 1027/2010 Αρμ 2012,577, ΕφΑΘ 4238/2010 ΔΕΕ 2011,312, ΕφΠειρ 195/2011, ΕφΘεσ 701/2011).

Εξάλλου, ως τρίτος, κατά την έννοια του άρθρου 80 ΚΠολΔ, νοείται εκείνος, ο οποίος δεν έχει προσλάβει την ιδιότητα του διαδίκου στην αρχική δίκη, μη ταυτιζόμενος νομικώς με κάποιον από αυτούς, όπως συμβαίνει επί καθολικής ή οιονεί καθολικής διαδοχής, ενώ θεωρούνται τρίτοι, διοικούμενοι να ασκήσουν προσθετή παρέμβαση, οι ειδικοί διάδοχοι των αρχικών διαδίκων, ανεξαρτήτως αν απέκτησαν την ιδιότητα αυτή προ ή κατά τη διάρκεια της δίκης. Από τις ίδιες τις άνω διατάξεις σε συνδυασμό και προς εκείνη του άρθρου 215 ΚΠολΔ προκύπτει, ότι η πρόσθετη παρέμβαση (και) στον Άρειο Πάγο, ασκείται με κατάθεση δικογράφου, που κοινοποιείται σε όλους τους διαδίκους και περιέχει τα στην παρ. 1 του άρθρου 81 ΚΠολΔ οριζόμενα στοιχεία.

Περαιτέρω, όπως προκύπτει από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 626 και 74 παρ. 1 του ΚΠολΔ οι διατάξεις περί απλής ομοδικίας εφαρμόζονται και επί αιτήσεως για την έκδοση διαταγής πληρωμής, επιτρεπόμενης της υποβολής κοινής αίτησης υπό πλειόνων δανειστών κατά πλειόνων οφειλετών εφ' όσον και προαποδεικνύεται εγγράφως κοινωνία δικαιώματος ή υποχρέωσης.

Τέτοια κοινωνία υποχρέωσης εις περίπτωση πλειόνων οφειλετών της αυτής παροχής υπάρχει και επί οφειλής εγγυητού εγγυηθέντος ως αυτοφειλέτου. Η συνδρομή, όμως, των προϋποθέσεως του παραδεκτού της εκδόσεως διαταγής πληρωμής ερευνάται χωριστά για κάθε ομόδικο και το παραδεκτό αυτής ως προς έναν των ομοδίκων δεν επηρεάζεται από το απαράδεκτο αυτής ως προς τον άλλο. Και αυτό, γιατί στις ενοχές εις ολόκληρον η ομοδικία είναι απλή και δεν επηρεάζονται τα δικαιώματα του ενός των ομοδίκων από τη δικαιολογητική σχέση του άλλου (βλ. ΕφΠειρ 444/2000 ΔΕΕ200 862, ΕφΠειρ 136/87 ΕλλΔνη 29.362).

Εξάλλου, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 847, 850, 851 επ. Α.Κ και 328 ΚΠολΔ συνάγεται, ότι από δίκη, που έχει διεξαχθεί μεταξύ του δανειστή και είτε του πρωτοφειλέτη είτε του εγγυητή, προκύπτει δεδικασμένο υπέρ του ετέρου μόνο επωφελές και μόνο αν η αγωγή του δανειστή απορρίφθηκε λόγω ανυπαρξίας του χρέους. Από αυτήν την περιορισμένη και συγκυριακή καθ' υποκείμενο επέκταση του ευμενούς μόνο δεδικασμένου δεν έπεται ότι μεταξύ τους, δηλαδή μεταξύ πρωτοφειλέτη και εγγυητή υπάρχει γενικώς και εκ προοιμίου δεσμός αναγκαστικής ομοδικίας υπό την έννοια του άρθρου 76 παρ. 1 περ. β' ΚΠολΔ (επέκταση της ισχύος της εκδιδόμενης αποφάσεως και στους δύο).

Αντίθετη εκδοχή, θα διεύρυνε κατ' αποτέλεσμα το άρθρο 328 ΚΠολΔ και θα υπερέτεινε αδικαιολογήτως το γράμμα και το σκοπό της διατάξεως του άρθρου 76 παρ. 1 περ. β' του ΚΠολΔ, θα ήταν δε και ασυμβίβαστη προς την κατά το ουσιαστικό δίκαιο αυτοτέλεια της άμυνας του καθενός (άρθρο 853 ΑΚ).

Επί πλέον η απόλυτη αυτή άποψη θα κατέληγε συχνά σε διαδικαστικές δυσχέρειες και θα επέφερε εκ προοιμίου και γενικώς αδικαιολόγητες καθυστερήσεις και απαράδεκτα (ΑΠ 1598/2000, ΑΠ 1223/1995).

Εκ τούτων παρέπεται ότι όταν ασκείται κοινή αγωγή παθητικός κατά του πρωτοφειλέτου και του εγγυητού υφίσταται αναγκαία ομοδικία μεταξύ τους, καθ' ο μέρος αντικείμενο της δίκης, ως προς τον καθένα, είναι η ύπαρξη της κύριας οφειλής, όντας αδιάφορο αν η επέκταση του δεδικασμένου είναι περιορισμένη, εξαρτώμενη από την νίκη ή ήττα του διαδίκου, όπως στην περίπτωση κατά την οποία δημιουργείται μόνον επί της ανυπαρξίας του χρέους (ΑΠ 1281/2017, 1280/2017).

Εξ άλλου, με την ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής, η οποία υπόκειται και στη ρύθμιση των άρθρων 583 επ. ΚΠολΔ, προβάλλονται λόγοι, είτε κατά του κύρους της διαταγής πληρωμής για έλλειψη διαδικαστικής προϋπόθεσης, είτε κατά της υπάρξεως της απαιτήσεως (ΟΛΑΠ 10/1997, ΑΠ1946/2017).

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, εφόσον ο πρωτοφειλέτης και ο εγγυητής ασκούν ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής, που εκδόθηκε σε βάρος τους με βάση το κατάλοιπο συμβάσεως πιστώσεως με ανοικτό λογαριασμό που καταγγέλθηκε από το δανειστή, υφίσταται αναγκαία ομοδικία μεταξύ τους καθ' ο μέρος αντικείμενο της δίκης, ως προς τον καθένα, είναι η ύπαρξη και η έκταση της κύριας σε βάρος τους οφειλής.

4.2. Στην προκειμένη περίπτωση, η δικηγόρος και σύνδικος της πτώχευσης της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟΝ ΠΑΝΑΠΟΤΑΚΗΣ ΑΕ» και το διακριτικό τίτλο «VISION PLUS ΑΕ», με το από 20-2-2018 δικόγραφο της που κατατέθηκε στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου, άσκησε πρόσθετη παρέμβαση υπέρ των ανακοπτόντων. Με την ως άνω παρέμβασή της εκθέτει ότι με την με αρ. 12039/2015 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών επιτάσσονται τόσο η ως άνω πτωχεύσασα εταιρεία (πρωτοφειλέτρια), της οποίας έχει ορισθεί σύνδικος, όσο και οι υπέρ ον η πρόσθετη παρέμβαση - ανακόπτοντες (εγγυητές), να καταβάλουν στην καθ' ης, εις ολόκληρον ο καθένας, το συνολικό ποσό των 779.735,24 ευρώ, πλέον τόκων και δικαστικών εξόδων, για απαίτηση από την αναφερόμενη σε αυτή σύμβαση παροχής πίστωσης δι' ανοικτού (αλληλόχρεου) λογαριασμού.

Ότι δυνάμει της από 23-11-2017 ανακοίνωσης δίκης - προσεπίκλησης σε αναγκαστική παρέμβαση, το περιεχόμενο της οποίας παραθέτει αυτολεξεί, οι υπέρ «ου η πρόσθετη παρέμβαση - ανακόπτοντες ζήτησαν την παρέμβασή της ως σύνδικος της πτωχής προκειμένου να υποστηρίξει την ως άνω ασκηθείσα ανακοπή τους για να ακυρωθεί η με αρ. 12039/2015 διαταγή πληρωμής.

Περαιτέρω, εκθέτει ότι η από 13-1-2016 ανακοπή που άσκησαν οι υπέρ ων η πρόσθετη παρέμβαση - ανακόπτοντες πρέπει να γίνει δεκτή διότι η με αρ. 12039/2015 διαταγή πληρωμής εκδόθηκε μετά την κήρυξη της ως άνω πρωτοφειλέτριας εταιρείας σε πτώχευση (13-3-2014), ήτοι κατά παράβαση της αναστολής όλων των ατομικών καταδικωτικών μέτρων των πιστωτών κατά της πτωχής που προβλέπει το άρθρο 25 ΠτΚ, ενώ δεν συντρέχει η περίπτωση της εξαίρεσης του άρθρου 26 του ΠτΚ.

Επιπλέον, εκθέτει ότι, σε κάθε περίπτωση, η εν λόγω διαταγή πληρωμής είναι άκυρη διότι δεν επιδόθηκε σε αυτήν, ήτοι τη σύνδικο, εντός διμήνου από την ημερομηνία έκδοσής της, σύμφωνα με το άρθρο 630Α ΚΠολΔ.

Ότι επομένως, σύμφωνα με τα ανωτέρω, λόγω της αναγκαστικής ομοδικίας μεταξύ της πτωχεύσασας εταιρείας ως πρωτοφειλέτριας και των ανακοπτόντων ως εγγυητών, πρέπει η με αρ. 12039/2015 διαταγή πληρωμής να ακυρωθεί τόσο ως προς την πτωχή όσο και ως προς τους ανακόπτοντες. Με βάση το ως άνω ιστορικό, όπως ειδικότερα αναπτύσσεται στο δικόγραφο της υπό κρίση πρόσθετης παρέμβασης, η σύνδικος - προσθέτως παρεμβαίνουσα ζητεί να γίνει δεκτή η πρόσθετη παρέμβαση καθώς και η από 13-1-2016 ανακοπή καθώς και να καταδικαστεί η καθ' ης στην καταβολή της δικαστικής της δαπάνης, άλλως και όλως επικουρικός και στην περίπτωση ήττας της, ζητεί την επιβολή της δικαστικής δαπάνης στην πτωχευτική περιουσία.

Ωστόσο, με το ως άνω περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση πρόσθετη παρέμβαση είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη εξαιτίας της έλλειψης της διαδικαστικής προϋπόθεσης του εννόμου συμφέροντος, τη μη συνδρομή του οποίου διαπιστώνει το Δικαστήριο στην κρινόμενη περίπτωση μετά από αυτεπάγγελη έρευνα (άρθρα 68, 73 και 80 του ΚΠολΔ).

Συγκεκριμένα, τα ιστορούμενα στην κρινόμενη πρόσθετη παρέμβαση πραγματικά περιστατικά δεν θεμελιώνουν το έννομο συμφέρον της προσθέτως παρεμβαίνουσας για την άσκηση της πρόσθετης παρέμβασης υπέρ των ανακοπτόντων καθώς, σύμφωνα με τα αναλυτικά εκτιθέμενα στην ως άνω μείζονα σκέψη, η πτώχευση ενός από τους εις ολόκληρον συνοφειλέτες δεν επιφέρει καμία τροποποίηση των δικαιωμάτων του δανειστή κατά των άλλων μη πτωχευσάντων συνοφειλετών και, επομένως, ο δανειστής δύναται να στραφεί κατά των τελευταίων και να απαιτήσει την πληρωμή.

Συνεπώς, η κήρυξη του πρωτοφειλέτη σε κατάσταση πτώχευσης, όπως εν προκειμένω της προσθέτως παρεμβαίνουσας, δεν επηρεάζει το κύρος της εκδοθείσας διαταγής πληρωμής ως προς τους ανακόπτοντες - εγγυητές, εφόσον οι τελευταίοι δεν πτώχευσαν (βλ. ad hoc ΕφΘεσ 2946/1991, ΕΦΑΘ 9077/1980, Λάμπρο Κοτσίρη, Πτωχευτικό Δίκαιο, 10^α Έκδοση. Εκδόσεις Σάκκουλα. Αθήνα- Θεσσαλονίκη, σελ. 357-358), ενώ η ακυρότητα διαταγής πληρωμής για έλλειψη διαδικαστικής προϋπόθεσης και δη επειδή, εν προκειμένω, αυτή δεν επιδόθηκε εντός της δίμηνης προθεσμίας του άρθρου 630Α ΚΠολΔ στη σύνδικο της πτωχεύσασας πρωτοφειλέτριας ανώνυμης εταιρείας, δεν επιδρά στο κύρος της όταν αυτή εκδόθηκε και κατά του ενεχομένου συνοφειλέτη - εγγυητή και ομόδικου στην εκδοθείσα διαταγή πληρωμής, ως προς τον οποίο διατηρεί την εγκυρότητά της (βλ. ΕφΠειρ 444/2000, ΕφΠειρ 136/87 ΕλλΔνη 29,362).

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η υπό κρίση πρόσθετη παρέμβαση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη ελλείψει εννόμου συμφέροντος, ομοίως δε θα πρέπει για τον ίδιο ως άνω λόγο να απορριφθεί ως απαράδεκτη και η από 23-11-2017 ανακοίνωση δίκης με προσεπικλήση σε αναγκαστική παρέμβαση που άσκησαν οι ανακόπτοντες με την οποία ζήτησαν την παρέμβαση της συνδίκου της πτωχεύσασας πρωτοφειλέτριας εταιρείας προκειμένου να υποστηρίξει την από 13-1-2016 ανακοπή τους για να ακυρωθεί η με αρ. 12039/2015 διαταγή πληρωμής.

5. Περαιτέρω, με τον πρώτο (Α') λόγο ανακοπής και το πρώτο σκέλος του πρώτου (Α') λόγου του δικογράφου των πρόσθετων λόγων ανακοπής, οι οποίοι θα πρέπει να εκληφθούν ως ένας ενιαίος λόγος βάσει του περιεχομένου τους, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής είναι απολύτως άκυρη ως προς την πρώτη ανακόπτουσα, σύμφωνα με το άρθρο 25 του ΠτΚ, διότι εκδόθηκε μετά την κήρυξή της σε πτώχευση, κατά παράβαση της αναστολής όλων των ατομικών καταδικωτικών μέτρων των πιστωτών κατά της πτωχής, ενώ δεν συντρέχει η περίπτωση της εξαίρεσης του άρθρου 26 του ΠτΚ.

Ειδικότερα, ισχυρίζονται ότι η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής πρέπει να ακυρωθεί ως προς την πρώτη ανακόπτουσα διότι η καθ' ης κατέθεσε την αίτηση για την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής στις 10-9-2015, ενώ η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής εκδόθηκε στις 6-11-2015, ήτοι μετά τις 13-3-2014, οπότε και κηρύχθηκε σε πτώχευση η πρώτη ανακόπτουσα - πρωτοφειλέτρια εταιρεία δυνάμει της με αρ. 227/13-3-2014 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Με το περιεχόμενο του αυτό, ο ως άνω εξεταζόμενος ενιαίος λόγος ανακοπής κρίνεται απορριπτέος ως αλυσιτελής, προβάλλεται δηλαδή από τους δεύτερο και τρίτη των ανακοπτόντων χωρίς έννομο συμφέρον, αφού, μετά την προαναφερόμενη παραίτηση της πρώτης ανακόπτουσας από το δικόγραφο τόσο της ένδικης ανακοπής όσο και των και αληθής υποτιθέμενος, δεν μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής ως προς την παραιτηθείσα πρώτη ανακόπτουσα.

6.1. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 111 παρ. 2, 216 παρ. 1 και 2 ΚΠολΔ, 585 και 632 ΚΠολΔ προκύπτει ότι οι λόγοι ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής πρέπει να είναι σαφείς και ορισμένοι, μπορούν δε να αφορούν είτε την τυπική ακυρότητα της διαταγής πληρωμής» με την έννοια ότι δεν τηρήθηκαν οι όροι και οι διατυπώσεις που απαιτούνται, σύμφωνα με τα άρθρα 623 επ. ΚΠολΔ, για την έκδοση έγκυρης διαταγής πληρωμής, είτε την ουσιαστική ακυρότητα αυτής (διαταγής πληρωμής), με την έννοια ότι ο ανακόπτων αμφισβητεί την ύπαρξη της οφειλής του, προβάλλοντας ανατρεπτικές ή δικαιοκωλυτικές της γεννήσεως της απαιτήσεως του καθ' ου η ανακοπή, ενστάσεις.

Στην αντίθετη περίπτωση, οι λόγοι αυτοί απορρίπτονται ως αόριστοι (Στεφ. Πανταζόπουλου, «Η ανακοπή κατά Διαταγή Πληρωμής», έκδοση 2001, σελ. 147 με τις εκεί παραπομπές, Σινανιώτη, «Ειδικές διαδικασίες» εκδ. Β'. σελ. 193, ΑΠ 2073/2007 ΕλλΔνη 49,424, ΑΠ' 916/2002 ΕλλΔνη 2003 σελ. 1297, ΑΠ 758/2002 νόμος, ΑΠ 309/1999 ΕτρΑΧΔ 2000.487, ΕΑ 1587.2013 ΛΕΕ 2013 σελ. 792, ΕΦΑΘ 1159/2012, ΕφΘεσ 317/2009, 2788/2009).

Τυχόν αοριστία λόγου ανακοπής, που περιέχεται στο αρχικό δικόγραφο, μπορεί παραδεκτός να συμπληρωθεί μόνο με πρόσθετο λόγο ανακοπής σε ιδιαίτερο δικόγραφο, το οποίο κατατίθεται στη γραμματεία του Δικαστηρίου, στο οποίο απευθύνθηκε η ανακοπή, και κοινοποιείται στον αντίδικο τριάντα ή οκτώ τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συζήτηση, αναλόγως του αν πρόκειται για την

τακτική ή την ειδική διαδικασία, αντίστοιχος (βλ. ΑΠ 916/2002, ΕΛΛΔνη 2003, 1297, ΑΠ 758/2002, ΑΠ 1437/2000, ΕΛΛΔνη 42, 695, ΕφΘεσ 2534/2003, ΕΕμπΔ 2003.1228, ΕφΘεσ 1950/2000, ΕΕμπΔ 2000.1066).

Συγκεκριμένα, εάν αμφισβητούνται επιμέρους κονδύλια της επιδικαζόμενης με την διαταγή πληρωμής απαίτησης, για να είναι ορισμένο το δικόγραφο της ανακοπής πρέπει να αναφέρεται σε αυτό ποιο ακριβώς ποσό από την επιδικαζόμενη με της διαταγή πληρωμής απαίτηση αμφισβητείται από τον ανακόπτοντα και δεν αρκεί η γενική αμφισβήτηση του ορθού υπολογισμού της απαίτησης (πρβλ. ΕφΑΘ 227/2012, ΕφΑΘ 5900/2006 ΔΕΕ 2007.327).

Ακόμη ειδικότερα, επί ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής που εκδόθηκε για απαίτηση καταλοίπου αλληλόχρεου λογαριασμού, η οποία αποδεικνύεται από έγγραφα, οι λόγοι αυτής που αναφέρονται στην απαίτηση πρέπει, για να είναι ορισμένοι, να περιέχουν ισχυρισμούς που ανάγονται στα και' ιδίαν κονδύλια πιστοχρεώσεως του λογαριασμού, μόνη δε η με τους λόγους αυτούς γενική αμφισβήτηση της ορθότητας του δεν αρκεί (Εφδωδ 2/1996 ΔΕΕ 1997.725, ΕφΑΘ 6709/1986 ΕΛΛΔνη 26.995).

Ακολούθως, από τα άρθρα 623, 626 §2 και 3, στοιχ. γ, 630 στοιχ. γ και 631 ΚΠολΔ συνάγεται ότι η διαταγή πληρωμής, η οποία αποτελεί μόνον εκτελεστό τίτλο και δεν τυγχάνει δικαστική απόφαση, ώστε να έχει ανάγκη πλήρους αιτιολογικού, αρκεί πλην άλλων στοιχείων, να εμπεριέχει απλώς την αιτία της πληρωμής, ήτοι να προσδιορίζεται έστω και συνοπτικά το είδος της δικαιοπραξίας από την οποία απορρέει η απαίτηση, δίχως να δημιουργείται αμφιβολία ως προς την αιτία της πληρωμής και δεν απαιτείται να περιγράφονται τα πραγματικά περιστατικά τα οποία συνιστούν την αιτία.

Επομένως, επί διαταγής πληρωμής, που εκδόθηκε βάσει οριστικού καταλοίπου από σύμβαση αλληλόχρεου ή ανοικτού λογαριασμού ή σύμβασης έκδοσης πιστωτικού δελτίου ή δανειακής σύμβασης μετά τραπέζης, αρκεί να αναφέρεται συνοπτικά ότι το διατασσόμενο χρηματικό ποσό αποτελεί το χρεωστικό υπόλοιπο εις βάρος του οφειλέτη, δίχως να απαιτείται η πλήρης αναφορά της κίνησης των χρεωπιστωτικών κονδυλίων του λογαριασμού κίνησης της σύμβασης.

Αντιστοίχως, με την αίτηση για έκδοση της διαταγής πληρωμής αρκεί να αναφέρεται η σύμβαση μεταξύ των διαδίκων, η συμφωνία περί αναγωγής των βιβλίων της τράπεζας σε έγγραφο απόδειξης της απαίτησης και τού ύψους αυτής, το οριστικό κλείσιμο ή η καταγγελία της σύμβασης και το ύψος του οριστικού καταλοίπου, καθώς και το απόσπασμα κίνησης του λογαριασμού από την έναρξη του ή από την τελευταία αναγνώριση έως το οριστικό κλείσιμο, δίχως να είναι ανάγκη να εμπεριέχονται στο περιεχόμενο της αίτησης τα επιμέρους κονδύλια χρεοπιστώσεων του λογαριασμού κίνησης, εφόσον αυτά εκτίθενται στο συνημμένο επί της αίτησης αντίγραφο ή απόσπασμα τον λογαριασμού, ανεξαρτήτως του ότι ο αιτούμενος την έκδοση της διαταγής πληρωμής δύνασαι να επιδιώξει μέρος μόνον της χρηματικής απαίτησης ή μέρος μόνον των τόκων, δίχως να απαιτείται αιτιολογία για αυτή την επιλογή (βλ. ΑΠ 1512/2006 και 192/2005, ΕΛΛΔνη 47.1650 και 458, ΑΠ 1432/1998, ΕΛΛΔνη 40.91, ΑΠ 1215/1995 και 1106/1994, ΕΛΛΔνη 38.1973 και 1075 και ΕφΑΘ 1646/2006. ΕΛΛΔνη 48.627).

Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 1 του Ν. 128/1975:

«επιβάλλεται από το έτος 1976 εισφορά, βαρύνουσα. τα πόσης φύσεως εν Ελλάδι λειτουργούντα πιστωτικά ιδρύματα, περιλαμβανόμενης και της Τραπέζης της Ελλάδας, υπέρ του εν τη παραγράφω 1 του παρόντος άρθρου λογαριασμού, ανερχομένη εις ποσοστόν ένα (1) επί τοις χιλίοις ετησίως επί του ετησίου ύψους εντός έκαστου ημερολογιακού έτους μηνιαίου υπολοίπων των χορηγούμενων υπ' αυτών πάσης φύσεως δανείων ή πιστώσεων, περιλαμβανόμενων και των δυνάμει της από 19 Μαρτίου 1962 μεταξύ των Τραπεζών συμβάσεων, ως αυτή ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, συμφωνηθειών εισφορών».

Από τη διάταξη αυτή δεν προβλέπεται μεν ρητά, ως συμβατικά δυνατή αλλά και δεν απαγορεύεται η συμβατική μετακύλιση της θεσπιζόμενης με τον άνω νόμο εισφοράς (βλ. ΕφΘεσ 1224/2017).

Η ρυθμιστική ισχύς του νόμου αυτού εξαντλείται στον καθορισμό του υπόχρεου έναντι του Δημοσίου προσώπου στα πλαίσια της εννόμου σχέσεως που ιδρύεται με τη σχετική διάταξη και αφορά επομένως αποκλειστικά στην κάθετη σχέση μεταξύ κράτους και πιστωτικών ιδρυμάτων και όχι στην οριζόντια τοιαύτη μεταξύ πιστωτικών ιδρυμάτων και δανειοληπτών.

Η μετακύλιση της εισφοράς στους τελευταίους αυτούς επιτρέπεται με βάση την αρχή της ιδιωτικής αυτονομίας και εφ' όσον δεν απαγορεύεται από άλλη, διάταξη, ως τριαύτης νοούμενης της θεσπίσεως ανώτατου ορίου επιτοκίου, το οποίο θα υπερέβαινε η εισφορά αυτή, και μόνο αν δεν υπήρχε αντίθετη ρύθμιση.

Επομένως, η μετακύλιση της εισφοράς αυτής στους δανειολήπτες είναι νόμιμος, γιατί δεν αντίκειται στην προαναφερθείσα διάταξη, η οποία δεν καθιερώνει απαγορευτικό κανόνα δικαίου κατ' άρθρο 174 ΑΚ, αλλά ούτε και αντίκειται σε άλλον απαγορευτικό κανόνα δικαίου, εντάσσεται δε στο πλαίσιο του ελεύθερου καθορισμού των επιτοκίων.

Άλλωστε, η επίρριψη της σχετικής επιβαρύνσεως στο δανειολήπτη αποτέλεσε, υπό την ισχύ του Ν. 128/1975, συναλλακτική πρακτική των τραπεζών, στην παγίωση της οποίας συνετέλεσαν:

α) Το γεγονός ότι μεταγενέστερα νομοθετήματα που τροποποίησαν τον ως άνω νόμο ανέφεραν γενικώς ότι η εισφορά βαρύνει τη συναλλαγή,

β) το ότι ύψος του συντελεστή καθ' όλο το χρονικό διάστημα από την καθιέρωση της εν λόγω εισφοράς κλιμακώθηκε ποσοστιαίως, με άκοπά την ελάφρυνση ή και απαλλαγή ορισμένων κατηγοριών δανειοληπτών και

γ) η θέσπιση των εξαιρέσεων των άρθρων 8 του Ν. 2459/1997 και 19 παρ. 4β του Ν. 3152/2003, που αφορούν κατάργηση της εισφοράς αυτής επί δανειοδοτήσεων προς φυσικά και νομικά πρόσωπα που κατοικούν ή εδρεύουν σε νησιά με πληθυσμό κάτω των 3.100 κατοίκων και προς τις Ιερές Μονές του Αγίου Όρους και η οποία δεν θα δικαιολογείτο αν η εν προκειμένω εισφορά επιβάρυνε τα πιστωτικά ιδρύματα.

Η επιβολή δε της εισφοράς αυτής στον δανειολήπτη, εν όψει της ΠΔ/ΤΕ 2501/2002 (άρθρο 82), με την οποία, επεκτείνεται η υποχρέωση ενημερώσεως του πελάτη από την τράπεζα και για την επιβολή ειδικών εισφορών, όπως είναι και η εισφορά του Ν. 128/1975, μπορεί να ελεγχθεί μόνο από άποψη διαφάνειας, ιδίως όταν επιβάλλεται χωρίς προηγούμενη επαρκή ενημέρωση ή κατά τρόπο κεκαλυμμένο (ΑΠ 430/2005, Εφθεσ 492/2010 ΕΕμπΔ 2011. 81, ΕφαΘ 1558/2007 ΕλλΔνη 2007.902).

6.2. Με τον δεύτερο (Β') λόγο της υπό κρίση ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι σύμφωνα με την παράγραφο 2 της με αρ. σύμβασης «η τράπεζα με την παρούσα σύμβαση χορηγεί στον πιστούχο πίστωση σε ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό μέχρι του ποσού των ευρώ 1.000.000,00 και με επιτόκιο το άθροισμα του διατραπεζικού επιτοκίου ευρωπαϊκής αγοράς, πλέον περιθωρίου 1,85, πλέον της εισφοράς του Ν. 128/75».

Ότι περαιτέρω στον όρο 4.2 του από 15-10-2009 συμφωνητικού αναγνώρισης και ρύθμισης χρέους, το οποίο υπογράφηκε σε συνέχεια της ως άνω σύμβασης, ορίζεται ότι «το εν λόγω χρέος είναι έντοκο με ετήσιο επιτόκιο το βασικό επιτόκιο της τράπεζας ... το ύψος του οποίου ανέρχεται σήμερα σε 8.55% μονάδες ετησίως, προσαυξημένο μ» την εισφορά του άρθρου 1 παρ. 3 Ν. 128/75, όπως εκάστοτε ισχύει».

Σε συνέχεια των ανωτέρω, ισχυρίζονται ότι στην περίπτωση της εισφοράς του Ν. 128/75, η συμφωνία ελευθερώσεως είναι άκυρη αν δε προβλέπεται από τη σύμβαση αιτία επιδόσεως ως προς την συγκεκριμένη παροχή, στην προκειμένη δε περίπτωση σε κανένα σημείο της επίδικης σύμβασης δεν αναφέρεται η επίδοσης της εισφοράς αυτής του Ν. 128/75 αυτής, ήτοι η αιτία μετακύλισης αυτής στους ανακόπτοντες.

Περαιτέρω, στον ίδιο λόγο ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται, κατά τη δέουσα εκτίμηση του δικογράφου και ορθή νοηματική απόδοση του περιεχομένου του, ότι είναι παράνομος ο εκτοκισμός και ο ανατοκισμός της εισφοράς του Ν. 128/75 στον οποίο προέβη η καθ' ης αφορμή στο κάθε φορά προκύπτον υπόλοιπο κεφάλαιο υπολόγιζε τόκους (εκτοκισμός) περιέχοντες και ποσά εισφοράς του Ν. 128/75, στο νέο δε προκύπτον κεφάλαιο υπολόγιζε νέους τόκους περιέχοντες και εισφορά (εκτοκισμός και ανατοκισμός της εισφοράς).

Με το ως άνω περιεχόμενο, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι, ως προς όλα τα σκέλη του, απορριπτέος προεχόντως ως απαράδεκτος λόγω αοριστίας αφού οι ανακόπτοντες δεν προσδιορίζουν, ως

όφειλαν, κατά ποιο ποσά συγκεκριμένα επιβαρύνθηκε η επιτασσόμενη απαίτηση εξαιτίας της μετακύλισης της εισφοράς του Ν. 128/1975 (βλ. και ΕφΑΘ 1159/2012 ΝΟΜΟΙ, ΕφΑΘ 1778/2010 Αρμ. 2010.1829, Αρμ. 2011,251), ώστε να κριθεί η βασιμότητα του εν λόγω ισχυρισμού τους και, σε καταφατική περίπτωση, να αφαιρεθεί αυτό από το συνολικό ποσό της απαίτησης που αναγράφεται στην προαναφερόμενη διαταγή πληρωμής (ΕφΠειρ 401/2015 και 627/2014).

Εξάλλου, ο ειδικότερος προσδιορισμός των κονδυλίων που προσβάλλονται είναι απαραίτητος και για τον πρόσθετο λόγο ότι η τυχόν ακυρότητα κάποιου κονδυλίου συνεπάγεται ακυρότητα αντίστοιχων ποσού της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, χωρίς να πλήττει αυτήν στο σύνολο της (ΕφΑΘ 1159/2012, ΕφΑΘ 1778/2010, ΠΠρΖακ 2/2012, ΠΠρΖακ 22/2012, ΠΠρΒολ 184/2009, ΜΠρΣερ 223/2014).

Σε κάθε περίπτωση, ο ως άνω λόγος είναι μη νόμιμος καθόσον το ποσό της εισφοράς του Ν. 128/1975 νόμιμα μπορεί να τοκίζεται και να ανατοκίζεται αφού αποτελεί μέρος του ετήσιου πραγματικού επιτοκίου (βλ. ΕφΑΘ 4424/2009 ΕΛΛΔνη 2011.875, ΕφΘεσ 1224/2017, ΠΠρΘεσ 16.258/2013 Αρμ. 2014.1171, Σπ. Ψυχομάνη, άρθρο «Τα τραπεζικά επιτόκια» σε ΝοΒ 1995, σελ. 16-17).

Περαιτέρω, στον ίδιο ως άνω λόγο ανακοπής, οι ανακόπτοντες εκθέτουν, κατά τη δέουσα, εκτίμηση του δικογράφου και ορθή νοηματική απόδοση του περιεχομένου του, ότι η αίτηση επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής όπως και η ίδια η διαταγή πληρωμής πάσχουν αοριστίας, διότι ούτε στην αίτηση ούτε και στην προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής αναφέρονται πώς προέκυψε το οφειλόμενο ποσό και δη πώς προέκυψε η διαφορά μεταξύ του αρχικώς αναγνωρισθέντος ποσού της οφειλής δυνάμει του από 15-10-2009 ιδιωτικού συμφωνητικού αναγνώρισης και ρύθμισης χρέους ανερχόμενου στο ποσό των 572.001,12 ευρώ, και του αξιωμένου από την καθ' ης ποσού τον 779.735,24 ευρώ, το οποίο ρητά αρνούνται ότι οφείλουν.

Ότι επιπλέον η καθ' ης αποφεύγει να αξιολογήσει πώς προέκυψε το από αυτήν αξιωθέν ποσό, καθιστώντας εξ αυτού του λόγου την άμυνά τους για την αντίκρουση του ποσού αυτού δυσχερή. Με το ως άνω περιεχόμενό του, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος καθώς, όπως ήδη αναφέρθηκε στην ως άνω μείζονα σκέψη, επί διαταγής πληρωμής, που εκδόθηκε βάσει οριστικού καταλοίπου από σύμβαση αλληλόχρεου ή ανοικτού λογαριασμού, αρκεί να αναφέρεται συνοπτικά ότι το διατασσόμενο χρηματικό ποσό αποτελεί το χρεωστικό υπόλοιπο εις βάρος του οφειλέτη, δίχως να απαιτείται η πλήρης αναφορά της κίνησης των χρεωπιστωτικών κονδυλίων του λογαριασμού κίνησης της σύμβασης.

Αντιστοίχως, με την αίτηση για έκδοση της διαταγής πληρωμής αρκεί να αναφέρεται η σύμβαση μεταξύ των διαδίκων, η συμφωνία περί αναγωγής των βιβλίων της τράπεζας σε έγγραφο απόδειξης της απαίτησης και του ύψους αυτής, το οριστικό κλείσιμο ή η καταγγελία της σύμβασης και το ύψος του οριστικού καταλοίπου, καθώς και, το απόσπασμα κίνησης του λογαριασμού από την έναρξη του ή από την τελευταία αναγνώριση έως το οριστικό κλείσιμο, δίχως να είναι ανάγκη να εμπεριέχονται στο περιεχόμενο της αίτησης επιμέρους κονδύλια χρεοπιστώσεων του λογαριασμού κίνησης, εφόσον αυτά εκτίθενται στο συνημμένο επί της αίτησης αντίγραφο ή απόσπασμα του λογαριασμού, ανεξαρτήτως του ότι ο αιτούμενος την έκδοση της διαταγής πληρωμής δύναται να επιδιώξει μέρος μόνον της χρηματικής απαίτησης ή μέρος μόνον των τόκων, δίχως να απαιτείται αιτιολογία για αυτή την επιλογή.

Στην προκειμένη περίπτωση, από την επισκόπηση της αίτησης επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής καθίσταται φανερό ότι σε αυτή αναφέρεται η σύμβαση πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό μεταξύ των διαδίκων, η συμφωνία ότι τα βιβλία της τράπεζας θα αποτελούν το μέσο απόδειξης της απαίτησής της κατά της καθ' ης η αίτηση για την καταγγελία και το οριστικό κλείσιμο της σύμβασης και το ποσό του οριστικού καταλοίπου, ενώ επισυνάπτονται στην αίτηση, ώστε να αποτελούν τμήματά της, αντίγραφα των αντίστοιχων λογαριασμών, στα οποία εμφανίζονται οι χρεοπιστώσεις από το χρόνο χορήγησης δανείου έως το κλείσιμο του λογαριασμού» χάρις να απαιτείται για το ορισμένο της αίτησης να γίνεται περαιτέρω ανάλυση της οφειλής κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα.

Περαιτέρω, από την επισκόπηση της διαταγής πληρωμής προκύπτει ότι αυτή αναφέρει τη σύμβαση, ότι αυτή καταγγέλθηκε, το τελικό οφειλόμενο ποσό ενώ παραθέτονται και τα έγγραφα από τα οποία αποδεικνύεται η απαίτηση της δανείστριας τράπεζας, χωρίς να απαιτούνται περαιτέρω λεπτομερείς αναφορές της αιτίας της οφειλής (βλ. ad hoc ΕφΠειρ. 127/2019).

7. Με το πρώτο σκέλος του τρίτου (Γ) λόγου της υπό κρίση ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η περιλαμβανόμενη στη σύμβαση παροχής πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό ειδική συμφωνία (όρος 10) ότι:

«Ανά ημερολογιακό μήνα η τράπεζα θα αποστέλλει στον πιστούχο αντίγραφο του λογαριασμού της πίστωσης στο οποίο θα αναφέρονται οι κινήσεις του λογαριασμού της πίστωσης κατά το μήνα αυτό..... Στο τέλος κάθε περιοδικού κλεισίματος του λογαριασμού της πίστωσης το αντίγραφο θα περιλαμβάνει και το κατάλοιπο της πίστωσης.....ο πιστούχος συμφωνεί ότι οφείλει να ελέγχει τις πιστωτικές και χρεωστικές καταχωρήσεις όπως αυτές απεικονίζονται την παρέλευση των 30 ημερών θεωρείται ότι ο πιστούχος έλαβε αντίγραφο του λογαριασμού της πίστωσης και αναγνωρίζει και εγκρίνει ανεπιφύλακτα όχι οι παραπάνω πιστωτικές και χρεωστικές καταχωρήσεις και το απεικονιζόμενο κατάλοιπο είναι γνήσια και ακριβή και σύμφωνα με το άρθρο 874 ΑΚ,, Σε κάθε περίπτωση διατηρείται το δικαίωμα της ανταπόδειξης....»

είναι, ως προδιατυπωμένος ΓΟΣ, άκυρος ως καταχρηστικός σύμφωνα με το άρθρο 2 του Ν. 2251/1994, διότι αποκλείει το ενδεχόμενο αμφισβήτησης του υπολοίπου κατά το κλείσιμο μετά την πάροδο μηνός, περιορίζοντας υπέρμετρα τα αποδεικτικά μέσα του πιστούχου. Με το ως άνω περιεχόμενό του, ο ως άνω λόγος ανακοπής, ως προς το πρώτο σκέλος του, «λυσίτελώς προβάλλεται, δεδομένου ότι η τυχόν ακυρότητα του όρου αυτού δεν οδηγεί σε ακυρότητα της σύμβασης και κατ' επέκταση της διαταγής πληρωμής για το επιδικασθέν με αυτή ποσό, αλλά, η ακυρότητα περιορίζεται μόνο στη συγκεκριμένη συμφωνία, με αποτέλεσμα ο πιστούχος να έχει δικαίωμα να αμφισβητήσει τα ειδικότερα κονδύλια που περιέχονται στα αποσπάσματα του λογαριασμού (ΑΠ 370/2012, ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ. 587/2018).

Περαιτέρω, με το δεύτερο σκέλος του ως άνω λόγου ανακοπής και τον έβδομο (Ζ') πρόσθετο λόγο ανακοπής, οι οποίοι θα πρέπει να εκληφθούν ως ένας ενιαίος Λόγος, βάσει του περιεχομένου τους, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η αποδοχή της αίτησης της αντιδίκου τους για έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής στηρίχθηκε και στον ΓΟΣ της σύμβασης δανείου που ορίζει ότι οι μηνιαίοι λογαριασμοί του δανείου εξάγονται από τα εμπορικά βιβλία της τράπεζας και αποτελούν ακριβή αντίγραφα αυτών, ώστε ο κάτοχος αναγνωρίζει ότι αποτελούν πλήρη απόδειξη της οφειλής, όπως αυτή προκύπτει από τις επιμέρους χρεώσεις και καταβολές, επιτρεπόμενης της ανταπόδειξης.

Ότι η ανεπιφύλακτη ολική ή μερική εξόφληση μηνιαίου λογαριασμού συνεπάγεται την εκ μέρους του κατόχου πλήρη αναγνώριση του περιεχομένου του και του χρεωστικού υπολοίπου από την κατοχή και χρήση του δανείου που αναγράφεται σ* αυτόν. Ότι ο όρος αυτός είναι καταχρηστικός και απόλυτα άκυρος διότι από την διατύπωσή του συνάγεται αβίαστα ότι έχει τεθεί αποκλειστικά και μόνο για την αποδεικτική διευκόλυνση της προμηθεύτριας τράπεζας, καθώς αυτή δεν χρειάζεται να τεκμηριώσει με παραστατικά (αποδείξεις) τις εκάστοτε χρεοπιστώσεις του λογαριασμού αλλά αρκείται πλέον στο να εμφανίσει την κίνηση του λογαριασμού, προσκομίζοντας απόσπασμα του λογαριασμού του δανείου που έχει εξαχθεί από τα λογιστικά της βιβλία.

Ότι είναι καταχρηστικό και παράνομο να αποτελούν αδιαμφισβήτητα αποδεικτικά στοιχεία τα αποσπάσματα των βιβλίων των τραπεζικών ιδρυμάτων και συναφώς τα αντίγραφα των μηνιαίων λογαριασμών δίχως ο οφειλέτης να έχει τη δυνατότητα να θέσει υπό έλεγχο ή αμφισβήτηση το περιεχόμενο αυτών, καθόσον με την αναστροφή του βάρους απόδειξης διαταράσσεται υπέρμετρα η ισορροπία στη σχέση πιστωτή - πιστούχου.

Με το ως άνω περιεχόμενό του, ο εξεταζόμενος ενιαίος λόγος ανακοπής κρίνεται απορριπτός στο σύνολό του ως νόμω αβάσιμος, αφού η περιλαμβανόμενη στη σύμβαση παροχής πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό ειδική συμφωνία ότι η οφειλή του πιστούχου προς την πιστώτρια τράπεζα, που θα προκύψει από το οριστικό κλείσιμο της πίστωσης, θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της τράπεζας είναι, ως δικονομική σύμβαση, έγκυρη και δεν προσκρούει στη δημόσια τάξη (ΑΠ 925/2006, ΑΠ 105/2001, ΑΠ 722/2000, ΑΠ 592/1999, ΕφΔωδ 201/2004).

Το απόσπασμα αυτό, στο οποίο αποτυπώνεται η κίνηση, το κλείσιμο του λογαριασμού και το κατάλοιπο, επέχει θέση αποδεικτικού μέσου με ισχύ ιδιωτικού εγγράφου, το αντίγραφο δε αυτού έχει αποδεικτική δύναμη ίση με το πρωτότυπο, εφόσον η ακρίβεια αυτού βεβαιώνεται από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο (άρθρ. 449 παρ. 1 του ΚΠολΔ, 52 ν.δ. 3026/1954, 14 ν. 1599/1986) και συνεπώς μπορεί, σε συνδυασμό με την έγγραφη σύμβαση της πίστωσης, να στηρίξει κατά νόμο την έκδοση διαταγής πληρωμής κατά του πιστούχου, ο οποίος μπορεί απλώς να αμφισβητήσει το ύψος των περιεχομένων στο απόσπασμα κατ' ιδίαν κονδυλίων πιστοχρεώσεων (ΑΠ 1472/2004, ΑΠ 1458/1998, ΕλλΔνη 1999.1318, ΑΠ 558/1996, ΛΕΕ 1997.58, ΕλλΔνη 1995.1239).

Ο σχετικός συνεπώς όρος παροχής πίστωσης δεν συγκαταλέγεται στις αυτοδίκαια καταχρηστικές ρήτρες του άρθρου 2 παρ. 7 του ν. 2251/1994 και ιδίως στην περίπτωση κζ' αυτού, δεδομένου ότι:

α) δεν αντιστρέφεται το βάρος απόδειξης, αφού η απόδειξη της οφειλής συντελείται από την πιστώτρια τράπεζα, η οποία εκπληρώνει το σχετικό δικονομικό βάρος με τη χρήση και προσκομιδή ως αποδεικτικού μέσου του αποσπάσματος από τα εμπορικά βιβλία της, και

β) δεν αποκλείεται ρητά το δικαίωμα ανταπόδειξης από μέρος του πιστούχου, οπότε θα εισαγόταν πράγματι ανεπίτρεπτος περιορισμός των αποδεικτικών μέσων του (βλ. ΠΠρΑθ 3058/2019, αδημοσίευτη).

8.1. Κατά τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 6 του Ν. 2251/1994 «Προστασία Καταναλωτών», όπως ισχύει μετά την αναθεώρηση του με το Ν. 3587/2007, οι γενικοί όροι των συναλλαγών (ΓΟΣ) δηλαδή οι όροι που έχουν διατυπωθεί εκ των προτέρων για μελλοντικές συμβάσεις απαγορεύονται και είναι άκυροι αν έχουν ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων σε βάρος του καταναλωτή, όπως είναι και ο πελάτης τραπεζής, στον οποίο αυτή, χωρίς ουσιαστική διαπραγμάτευση, αλλά με βάση προδιατυπωμένους όρους, χορηγεί, οιασδήποτε μορφής δάνειο ή πίστωση.

Με τη διάταξη αυτή απαλείφθηκε η προηγούμενη ρύθμιση που απαιτούσε απεριόριστο αριθμό μελλοντικών συμβάσεων. Ο Ν. 2251/1994 αποτελεί ενσωμάτωση στο Εθνικό Δίκαιο της Οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 05.04.1993 «σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με τους καταναλωτές».

Στο άρθρο 3 παρ. 1 της εν λόγω Οδηγίας ορίζεται ότι: «*ρήτρα σύμβασης που δεν αποτέλεσε αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης θεωρείται καταχρηστική, όταν παρά την απαίτηση καλής πίστης, δημιουργεί σε βάρος του καταναλωτή σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις των μερών, τα απορρέοντα από τη σύμβαση*», ενώ κατά τη διάταξη του άρθρου 8 της ίδιας Οδηγίας: «*Τα Κράτη - Μέλη μπορούν να θεσπίζουν ή να διατηρούν, στον τομέα που διέπεται από την παρούσα Οδηγία, αυστηρότερες διατάξεις, σύμφωνες προς τη Συνθήκη, για να εξασφαλίζεται μεγαλύτερη προστασία στον καταναλωτή*».

Η ρύθμιση της παρ. 6 του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994 αποτελεί εξειδίκευση της γενικής αρχής του άρθρου 281 ΑΚ, κατά την οποία απαγορεύεται η καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος ή η κατάχρηση ενός θεσμού, όπως είναι η συμβατική ελευθερία.

Η παραπάνω παράγραφος στην αρχική της διατύπωση χρησιμοποιούσε τον όρο «υπέρμετρη διατάραξη» της ισορροπίας δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων αποκλίνοντας φραστικά από τη διατύπωση του άρθρου 3 παρ. 1 της ανωτέρω Οδηγίας, η οποία ομιλεί για σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών.

Με τους ΓΟΣ είτε επιχειρείται απόκλιση από ρυθμίσεις του ενδοτικού δικαίου είτε ρυθμίζονται πρόσθετα στοιχεία που δεν αντιμετωπίζονται από διατάξεις εκδοτικού δικαίου. Δεν απαγορεύεται όμως η απόκλιση από οποιαδήποτε διάταξη του εκδοτικού δικαίου αλλά μόνον από εκείνες που φέρουν καθοδηγητικό χαρακτήρα ή σε περίπτωση άτυπων συναλλακτικών μορφών, από τα ουσιώδη, για την επίτευξη του σκοπού και της διατήρησης της φύσης της σύμβασης, δικαιώματα και υποχρεώσεις των μερών που απηχούν πράγματι δικαιολογημένες προσδοκίες του πελάτη για το συγκεκριμένο είδος συναλλαγής.

Καταχρηστικός και συνεπώς άκυρος είναι κάθε ΓΟΣ, ο οποίος χωρίς επαρκή και εύλογη αιτία αποκλίνει από ουσιώδεις βασικές αξιολογήσεις του ενδοτικού δικαίου, δηλαδή από τυπικές και

συναλλακτικά δικαιολογημένες προσδοκίες του πελάτη. Η καθοδηγητική λειτουργία διαταράσσεται όταν το περιεχόμενο του ΓΟΣ αλλάζει η εικόνα που έχει διαμορφωθεί με βάση τους κανόνες του ενδοτικού δικαίου για τη συγκεκριμένη συμβατική μορφή.

Ελέγχεται επίσης, για καταχρηστικότητα η ρύθμιση ενός ΓΟΣ, με τον οποίο επέρχεται περιορισμός θεμελιωδών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που προκύπτουν από τη φάση της σύμβασης κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να απειλείται η ματαίωση του σκοπού της.

Για να κριθεί αν ένας ΓΟΣ διαταράσσει τη συμβατική ισορροπία και συνεπώς είναι άκυρος ως καταχρηστικός γίνεται αξιολογική στάθμιση των εκατέρωθεν συμφερόντων και εκτιμώνται οι ειδικές συνθήκες της συγκεκριμένης περίπτωσης.

Λαμβάνονται υπόψη, εκτός από την ανάγκη προστασίας του κατά τεκμήριο ασθενέστερου καταναλωτή, η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σύμβαση, ο σκοπός της, το σύνολο ίων ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψη της, όπως ο εξειδικευμένος ή μη χαρακτήρας της συναλλαγής, η εξοικείωση του πελάτη με τις σχετικές συναλλαγές, το μορφωτικό και πνευματικό του επίπεδο, οι κίνδυνοι που αναλαμβάνονται και η δυνατότητα αντιμετώπισής τους, καθώς επίσης και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης από την οποία αυτή εξαρτάται (ΑΠ 1495/2006)

Έτσι κατά τον έλεγχο του κύρους του περιεχομένου ενός ΓΟΣ, εξετάζεται σε πρώτη φάση αν αυτός είναι αντίθετος με κάποια απαγορευτική ρήτρα που περιλαμβάνεται στην ενδεικτική απαρίθμηση συγκεκριμένων ΓΟΣ που θεωρούνται «per se» καταχρηστικοί και άρα άκυροι, δηλαδή χωρίς να απαιτείται ως προς αυτούς η ύπαρξη των προαναφερόμενων προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας και σε περίπτωση αρνητικού αποτελέσματος, ελέγχεται κατά πόσον ο συγκεκριμένος ΓΟΣ περιέχει απόκλιση από ουσιώδεις αξιολογήσεις καθοδηγητικού χαρακτήρα του ενδοτικού δικαίου δηλαδή η καταχρηστικότητα θα κριθεί με βάση τα κριτήρια των εδαφίων α και β της παρ. 6 του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994 (ΑΠ 1219/2001, ΑΠ 296/2001).

Περαιτέρω, το δίκαιο των ΓΟΣ διέπεται από την αρχή της διαφάνειας, η οποία διατυπώνεται ρητά και στο άρθρο 5 της Οδηγίας, σύμφωνα με την οποία οι ΓΟΣ πρέπει να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, ώστε ο καταναλωτής να είναι σε θέση να διαγνώσει εκ των προτέρων κρίσιμα στοιχεία ή μεγέθη της σύμβασης όπως η διάρκεια της και τα μεγέθη που περιλαμβάνονται στη βασική σχέση παροχής και αντιπαροχής. Η σχέση αυτή παροχής και αντιπαροχής, ενώ καταρχήν δε λαμβάνονται υπόψη για την εκτίμηση του καταχρηστικού χαρακτήρα κάποιου ΓΟΣ, εντούτοις, σύμφωνα με το άρθρο 4 παρ. 2 της Οδηγίας, ελέγχεται εάν ο σχετικός όρος δεν είναι διατυπωμένος κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, εάν δηλαδή έχει παραβιασθεί η αρχή της διαφάνειας (ΑΠ 561/2014, 430/2005).

Τέλος, εφόσον καταφάσκει περίπτωση ακυρότητας γενικού ορού η όρων των συναλλαγών, επέρχεται σχετική ακυρότητα του αντιστοίχου ή των αντιστοίχων όρων, χωρίς, κατ' αρχάς, τούτο να συμπαρασύρει σε ακυρότητα και την υπόλοιπη σύμβαση, η οποία εξακολουθεί να ισχύει με κάλυψη του κενού από συναφή διάταξη ενδοτικού δικαίου ή, εφόσον αυτή απουσιάζει, με την εφαρμογή του ερμηνευτικού κανόνα των συμβάσεων του άρθρου 200 ΑΚ εκτός και αν ήθελε προβληθεί και αποδειχθεί ότι τα μέρη δεν θα προχωρούσαν στην κατάρτιση της συμβάσεως χωρίς τον επίμαχο όρο (Εφαθ 1471/2013, Β. Δούβλη, Ο δικαστικός έλεγχος λειτουργίας των ΓΟΣ στις τραπεζικές συναλλαγές, ΕτΡΑΧΔ 1999 σελ. 12 και 16. Καρακώστας, Προστασία του Καταναλωτή, σελ. 56).

8.2 Με τον τέταρτο (Δ') λόγο της υπό κρίση ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι ο όρος στην επίδικη σύμβαση σύμφωνα με τον οποίο: «η παράλειψη του πιστούχου να γνωστοποιεί στην τράπεζα εγγράφως μέσα σε τριάντα (30) ημέρες από την κοινοποίηση σε αυτόν έγγραφο με το οποίο γνωστοποιείται το υπόλοιπο του λογαριασμού της πίστωσης η άλλου έγγραφου, τις τυχόν αντιρρήσεις του ή διαφωνία του, θεωρείται ως αναγνώριση από τον πιστούχο της ακρίβειας του λογαριασμού ή του έγγραφου που του κοινοποιήθηκε και επέρχεται αναγνώριση του υπολοίπου σύμφωνα με τα άρθρα 873 και 874 ΑΚ δημιουργεί, σύμφωνα με την υπ' αρ. 1219/2001 απόφαση του ΑΠ ουσιώδη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των μερών λόγω των

δυσμενών συνεπειών που επιβάλλει στον πελάτη και αποτελεί έμμεση και κεκαλυμμένη αντιστροφή του βάρους απόδειξης ως προς τη λήψη του λογαριασμού.

Με το ως άνω περιεχόμενό του, ο ως άνω λόγος ανακοπής πρέπει να απορριφθεί αφενός ως αλυσιτελής προβαλλόμενος, καθότι η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής δεν στηρίχθηκε για την έκδοσή της στην κατά τα ανωτέρω συναγόμενη σιωπηρή αναγνώριση των οφειλών εκ μέρους των ανακοπτόντων αλλά στην κίνηση ίου λογαριασμού τους, όπως αυτή αποτυπώθηκε στα ηλεκτρονικώς τηρούμενα εμπορικά βιβλία της καθής, των οποίων η εκτύπωση προσκομίστηκε στο πληρωμής με τον οποίο ο πιστούχος μετά την παρέλευση εύλογης προθεσμίας, που του έχει τάξει η τράπεζα, από την ειδοποίησή του για την κατάσταση του λογαριασμού του χωρίς να αντιλέξει κατ' αυτού, θεωρείται ότι έχει αναγνωρίσει την οφειλή του είναι έγκυρος και λαμβάνεται ως συμφωνία, η οποία προσδίδει στη σιωπή του πελάτη το νόημα αποδοχής της πρότασης που προέρχεται από την τράπεζα προς κατάρτιση σύμβασης αναγνώρισης του καταλοίπου, η οποία δεν διαταράσσει την ισορροπία των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων μερών σε βάρος του πιστούχου, λαμβανομένου υπόψη ότι δεν αποκλείει το δικαίωμα ανταπόδειξης αλλά απλώς περιορίζει τη δυνατότητα του πιστούχου να αμφισβητήσει το κατάλοιπο μέσα στην ως άνω εύλογη προθεσμία (βλ. ΑΠ 470/2006 ΧρΙΔ 2006, 638, ΑΠ 1458/2006 ΕλλΔνη 2009, 1745, ΜΠρΛαμ 11/2015).

9. Με τον πέμπτο (Ε') λόγο ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι σύμφωνα με το απόσπασμα κίνησης της δανειακής σύμβασης λογαριασμού εξηγημένου από τα εμπορικά βιβλία της καθ' ης, η τελευταία τους επέβαλε, πέρα από το επιτόκιο με το οποίο επιβαρύνεται η πίστωσή τους, και μία εφάπαξ επιβάρυνση, την οποία η καθ' ης ονομάζει «αρχικά έξοδα» καθώς και διαφόρων άλλων τόπων επιβαρύνσεις οι οποίες εμφανίζονται συχνότατα στην κίνηση του λογαριασμού και ονομάζονται «έξοδα διαχείρισης», «χαρτόσημο πινακίου», «έξοδα διασπ.» κλπ. ότι οι εν λόγω επιβαρύνσεις είναι παράνομες και οι σχετικές συμφωνίες άκυρες κατά το άρθρο 178 ΑΚ. Ότι επιπρόσθετα, οι προβλέψεις για τις επιβαρύνσεις αυτές, οι οποίες δεν περιλαμβάνονται στις έγγραφες συμβάσεις που υπεγράφησαν, συνιστούν ΓΟΣ, καθώς η σχετική πρόβλεψη έχει γίνει εκ των προτέρων και δεν αποτελεί αντικείμενο διαπραγμάτευσης, με αποτέλεσμα να ελέγχονται για την εγκυρότητά τους βάσει των διατάξεων του άρθρου 2 του Ν. 2251/94.

Ότι με βάση τις διατάξεις αυτές, οι πιο πάνω όροι είναι καταχρηστικοί διότι παραβιάζουν την αρχή της διαφάνειας και διαταράσσουν την ισορροπία των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων σε βάρος τον καταναλωτή. Ότι προκαλείται σύγχυση στον καταναλωτή για το π καλύπτει ο τόκος- και η προμήθεια και δημιουργείται έτσι αδιαφάνεια, μη συγκρισιμότητα με άλλες αντίστοιχες παροχές άλλων τραπεζών και μη ομαλή λειτουργία του ανταγωνισμού.

Με το άνω εκτεθέν περιεχόμενό του, ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος προέχοντας ως απαράδεκτος λόγο αοριστίας αφού οι ανακόπτοντες δεν προσδιορίζουν, ως όφειλαν, κατά ποιο ποσό ή ποσά συγκεκριμένα επιβαρύνθηκε η επιτασσόμενη απαίτηση των παράνομων, όπως ισχυρίζεται, επιβαρύνσεων, ώστε να κριθεί η βασιμότητα του εν λόγω ισχυρισμού τους και, σε καταφατική περίπτωση, να αφαιρεθεί αυτό ή αυτά από το συνολικό ποσό της- απαίτησης που αναγράφεται στην προαναφερόμενη διαταγή πληρωμής.

Εξάλλου, ο ειδικότερος προσδιορισμός των κονδυλίου που προσβάλλονται είναι απαραίτητος και για τον πρόσθετο λόγο ότι η τυχόν ακυρότητα κάποιου κονδυλίου συνεπάγεται ακυρότητα αντίστοιχου ποσού της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, χωρίς να πλήττει αυτήν στο σύνολο της (ΕΦΑΘ 1159/2012, ΕΦΑΘ 1778/2010, ΠΠρΖακ 2/2012, ΠΠρΖακ 22/2012, ΠΠρΒολ 184/2009).

10.1. Περαιτέρω, κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 281 ΑΚ, η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται, αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή η χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Για να θεωρηθεί η άσκηση του δικαιώματος ως καταχρηστική, κατά τη διάταξη αυτή, θα πρέπει η προφανής υπέρβαση των ορίων, που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, να προκύπτει από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου ή από την πραγματική κατάσταση που δημιουργήθηκε ή τις περιστάσεις που μεσολάβησαν ή από άλλα περιστατικά, τα οποία, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν

τη γένεση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την άσκηση του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου -κοινωνικού ανθρώπου (ΑΠ 298/2011, ΑΠ 92/2011, ΑΠ 17/2011 ΧΡΙΑ 2011.581).

Μόνη η αδράνεια του δικαιούχου για την άσκηση του δικαιώματος επί χρόνο μικρότερο από τον απαιτούμενο για την παραγραφή, καθώς και η καλόπιστη πεποίθηση του υπόχρεου ότι δεν υπάρχει το δικαίωμα, κατ' αυτού ή ότι αυτό δεν πρόκειται ν' ασκηθεί εναντίον του, έστω και αν αυτή δημιουργήθηκε από την αδράνεια του δικαιούχου, δεν αρκεί καταρχήν να καταστήσει καταχρηστική την επιγενόμενη άσκηση του δικαιώματος.

Αν, όμως, η αδράνεια συνοδεύεται από ειδικές περιστάσεις που συνδέονται κυρίως με προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου και ο ίδιος μεταβάλλοντας την στάση του επιχειρεί εκ των υστέρων ανατροπή της κατάστασης που έχει ήδη διαμορφωθεί και παγιωθεί, δεν είναι απαραίτητο να προκαλούνται από την επιχειρούμενη ανατροπή αφόρητες ή δυσβάστακτες για τον υπόχρεο καταστάσεις, αλλά αρκεί να επέρχονται δυσμενείς απλώς για τα συμφέροντα του επιπτώσεις, στην περίπτωση δε αυτή η άσκηση του δικαιώματος μπορεί να καταστεί μη ανεκτή κατά την καλή πίστη και τα χρηστά ήθη και συνεπώς καταχρηστική και απαγορευμένη (ΟΛΑΠ 5/2011, ΟΛΑΠ 8/2001, ΑΠ 364/2011).

Ειδικότερα, στην περίπτωση της μακροχρόνιας αδράνειας του δικαιούχου, δεν αρκεί κατ' αρχήν μόνο αυτή, δηλαδή η επί μακρό χρόνο μη άσκηση του δικαιώματος, αλλά υπάρχει τέτοια κατάχρηση μόνο, εφόσον, συντρέχουν επιπροσθέτως και άλλα περιστατικά αναγόμενα στο ίδιο χρονικό διάστημα και αφορούν την όλη συμπεριφορά, τόσο του δικαιούχου, όσο και του υπόχρεου, ο οποίος αποκρούει το δικαίωμα, από τα οποία (περιστατικά), δημιουργείται στον τελευταίο η εύλογη πεποίθηση ότι το δικαίωμα δεν πρόκειται να ασκηθεί κατ' αυτού, έτσι ώστε η με τη μεταγενέστερη άσκηση επιδίωξη ανατροπής της κατάστασης που δημιουργήθηκε υπό ορισμένες συνθήκες να συνεπάγεται επαχθείς για τον υπόχρεο συνέπειες.

Οι πράξεις του υπόχρεου και η διαμορφωθείσα υπέρ αυτού κατάσταση πραγμάτων, είναι αναγκαίο να τελούν σε αιτιώδη σχέση προς την προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου, αφού, κατά τους κανόνες της καλής πίστης, τις συνέπειες που απορρέουν από πράξεις ή παραλείψεις άσχετες προς αυτή τη συμπεριφορά δεν συγχωρείται να επικαλεσθεί ο υπόχρεος προς απόκρουση του δικαιώματος (ΑΠ 351/2011, ΑΠ 92/2011, ΑΠ 91/2011 ΝοΒ 2011.1524).

Το ζήτημα αν οι συνέπειες της άσκησης του δικαιώματος είναι επαχθείς για τον υπόχρεο, πρέπει να αντιμετωπίζεται σε συνάρτηση με τις αντίστοιχες συνέπειες που μπορεί να επέλθουν εις βάρος του δικαιούχου από την παρακώλυση ικανοποίησης του δικαιώματος του (ΑΠ 351/2011, ΑΠ 1878/2007, ΑΠ 263/2007).

Έτσι, όπως προαναφέρθηκε, μόνο το γεγονός ότι η άσκηση του δικαιώματος στη συγκεκριμένη περίπτωση επιφέρει βλάβη έστω και μεγάλη στον οφειλέτη, δεν μπορεί να αποτελέσει κατάχρηση δικαιώματος, παρά μόνο αν τούτο συνδυασθεί και με άλλες περιστάσεις, όπως λ.χ. όταν ο δανειστής-δεν έχει συμφέρον στην άσκηση του δικαιώματος.

Έλλειψη όμως συμφέροντος δεν μπορεί να υπάρχει όταν ο δανειστής αποφασίζει, όπως έχει δικαίωμα από τη σύμβαση, να εισπράξει την απαίτηση του, διότι τούτο αποτελεί δικαίωμα συνυφασμένο με τη διαχείριση της περιουσίας του, τον τρόπο της οποίας (διαχείρισης), μόνο αυτός μπορεί να αποφασίζει, εκτός εάν στη συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει προφανής υπέρβαση κατά τα προαναφερόμενα (ΑΠ 1472/2004 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 711/2011 ΔΕΕ 2012.356, ΕφΘεσ 1027/2010 Αρμ 2012.577, ΕφΛαρ 298/2008 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ).

10.2. Με τον έκτο (ΣΤ') λόγο ανακοπής και τον όγδοο (Η') πρόσθετο λόγο ανακοπής, οι οποίοι θα πρέπει να εκληφθούν ως ένας ενιαίος λόγος βάσει του περιεχομένου τους, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η καθ' ης καταχρηστικά εξέδωσε την προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής σε βάρος των ανακοπτόντων - εγγυητών, επικαλούμενοι το άρθρο 862 ΑΚ, αφού η ίδια αδράνησε να καταδιώξει την πρωτοφειλέτρια εταιρεία, η οποία στη συνέχεια κατέστη αναξιόχρητη.

Συγκεκριμένα, εκθέτουν ότι μολονότι η καθ' ης γνώριζε από το έτος 2009 την κακή οικονομική κατάσταση της πρωτοφειλέτριας εταιρείας, η οποία είχε τότε σημαντική περιουσία, συνέχιζε να της παρέχει πιστώσεις, προέβη δε σε οριστικό κλείσιμο του λογαριασμού μόλις την 26-8-2014 κι ενώ η πρωτοφειλέτρια είχε ήδη κηρυχθεί σε πτώχευση ήδη από τις 13-3-2014.

Ότι παράλληλα παρέλειψε από βαριά της αμέλεια να λάβει μέτρα διασφάλισης των απαιτήσεών της, όπως έπραξαν άλλοι δανειστές που ενέγραψαν εμπράγματα ασφάλειες στην περιουσία της πρωτοφειλέτριας και ικανοποιήθηκαν, ενώ από την αδράνεια της δεν φρόντισε καν να αναγγεληθεί στην πτωχευτική περιουσία όταν η πρωτοφειλέτρια είχε καταστεί αφερέγγυα.

Περαιτέρω, με τον πρόσθετο λόγο ανακοπής, επικαλούνται ως λόγους καταχρηστικότητας αφενός το γεγονός ότι με την προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής επιδιώκεται απαίτηση μεγαλύτερη από- αυτή που πραγματικά οφείλεται, αποστερώντας τους τη δυνατότητα να προβάλλουν με πληρότητα ενστάσεις που αφορούν στη μείωση της απαίτησης και, αφετέρου, διότι η κατά τον τρόπο χωρίς να προκύπτουν τα επιτόκια υπολογισμού των τόκων τα στοιχεία του φακέλου και χωρίς να είναι αυτά γνωστά στο δικαστή, όταν εκδίδει τη διαταγή πληρωμής αλλά και στους ιδίους, είναι αντίθετο με το πνεύμα του δικαίου καθώς αυτοί πρέπει να προστρέξουν σε στοιχεία εκτός του φακέλου της διαταγής πληρωμής, πολλών δε μάλλον όταν ως εγγυητές της επίδικης σύμβασης δεν έχουν αρχείο με πλήρη σειρά αντιγράφων μηνιαίων λογαριασμών και τα χρονικά περιθώρια προκειμένου να αμυνθούν στην επικείμενη και επαπειλούμενη αναγκαστική εκτέλεση.

Με το περιεχόμενο αυτό ο ως άνω ενιαίος εξεταζόμενος λόγος ανακοπής κρίνεται απορριπτέος προεχόντως ως αόριστος διότι δεν γίνεται επίκληση, όπως απαιτείται, όλων των αναγκαίων περιστατικών που συγκροτούν την καταχρηστική άσκηση δικαιώματος από την πλευρά της καθ' ης.

Συγκεκριμένα, οι ανακόπτοντες δεν επικαλούνται ειδικές συνθήκες και περιστάσεις υπό τις οποίες η ικανοποίηση της αξίωσης της καθ' ης θα επιφέρει τόσο δυσβάστακτες συνέπειες (και ποιες) σ' αυτούς, ώστε κατά την καλή πίστη και τα χρηστά ήθη να επιβάλλεται η θυσία της αξίωσης της καθ' ης, ενώ δεν προβαίνει και σε σύγκριση αυτών (συνεπειών) με τις συνέπειες που θα επέλθουν εις βάρος της καθ' ης από την παρακώλυση της ικανοποίησης του δικαιώματος της, όσιε να βρεθεί ποιος είναι άξιος προστασίας στην κρινόμενη περίπτωση.

Σε κάθε περίπτωση, ακόμα κι αν είχε προταθεί κατά τρόπο ορισμένο, ο λόγος αυτός ανακοπής είναι, ως προς το πρώτο σκέλος του, απορριπτέος και ως μη νόμιμος διότι τα πραγματικά περιστατικά που διαλαμβάνονται προς υποστήριξή του, και αληθινά υποτιθέμενα, δεν είναι ικανά να προσδώσουν στην άσκηση εκ μέρους της καθ' ης του δικαιώματος να αιτηθεί την έκδοση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής σε βάρος των ανακοπτόντων - εγγυητών καταχρηστικό χαρακτήρα.

Και τούτο διότι, όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση τόσο της αίτησης, με την οποία η καθ' ης αιτήθηκε την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, όσο και της ίδιας της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής, οι ανακόπτοντες - εγγυητές είχαν παραιτηθεί από την ένσταση του άρθρου 862 ΑΚ, την οποία επικαλούνται προκειμένου να θεμελιώσουν την καταχρηστική συμπεριφορά της καθ' ης.

11. Με τον έβδομο (Ζ') και τελευταίο λόγο της υπό κρίση ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η καθ' ης ζητεί με την προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής να της καταβληθεί εντόκως το ποσό των 779.735,24 ευρώ και με εξάμηνο ανατοκισμό των τόκων από την επομένη του οριστικού κλεισίματος του λογαριασμού.

Ότι ο αλληλόχρεος λογαριασμός έληξε με την πτώχευση της πρωτοφειλέτριας και όχι με την καταγγελία της καθ' ης και, επομένως, καταλαμβάνεται από το άρθρο 536 ΕμπΝ, κατά το οποίο η πτώχευση επιφέρει την παύση της τοκογονίας έναντι του πτωχού. Ότι με βάση τα ανωτέρω, πρέπει να εξαφανιστεί η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής διότι καταχρηστικά ζητείται τοκοφορία και ανατοκισμός των τόκων από τη στιγμή που η πρωτοφειλέτρια έχει πτωχεύσει, γεγονός που επισύρει παύση της τοκογονίας. Με το περιεχόμενό του αυτό, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος αφού η πτώχευση ενός από τους εις ολόκληρον συνοφειλέτες δεν επιφέρει καμία

τροποποίηση των δικαιωμάτων του δανειακή κατά των άλλων μη πτωχευσάντων συνοφειλετών και, επομένως, ο δανειστής δύναται να στραφεί κατά των τελευταίων και να απαιτήσει την πληρωμή. Με βάση τα ανωτέρω, η κήρυξη του πρωτοφειλέτη σε κατάσταση πτώχευσης, όπως εν προκειμένω, δεν επηρεάζει το κύρος της εκδοθείσας διαταγής πληρωμής ως προς 'τους ανακόπτοντες ~ εγγυητές, ήτοι του δεύτερου και της τρίτης των ανακοπτόντων, εφόσον οι τελευταίοι δεν πτώχευσαν (βλ. ad hoc Εφθεσ. 2946/1991, Εφαθ 9077/1980, Λάμπρο Κοτσίρη, Πτωχευτικό Δίκαιο, 10η Έκδοση. Εκδόσεις Σάκκουλα Αθήνα-Θεσσαλονίκη, σελ. 357-358).

12. Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου (Α') λόγο του δικογράφου των πρόσθετων λόγων ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής είναι απολύτως άκυρη καθόσον δεν έλαβε χώρα νόμιμη επίδοσή της εντός διμήνου από την έκδοσή της στη σύνδικο της πτωχεύσασας ανώνυμης εταιρείας - πρώτης ανακόπτουσας, σύμφωνα με το άρθρο 630Α ΚποΔ.

Με το περιεχόμενό του αυτό, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος ως αλυσιτελής, προβάλλεται δηλαδή από τους δεύτερο και τρίτη των ανακοπτόντων χωρίς έννομο συμφέρον, αφού, όπως έχει ήδη αναφερθεί, μετά την παραίτηση της πρώτης ανακόπτουσας από το δικόγραφο των πρόσθετων λόγων με προφορική δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου της, και αληθής υποτιθέμενος, δεν μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής ως προς την παραιτηθείσα πρώτη ανακόπτουσα.

Σε κάθε περίπτωση, ακόμα και αν ήθελε υποτεθεί ότι οι δεύτερος και Τρίτη των ανακοπτόντων ζητούν με τον ω άνω πρόσθετο λόγο την ακύρωση της προσβαλλομένης διαταγής ως προς αυτούς, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι, ως προς αυτούς, απορριπτέος ως νόμο αβάσιμος διότι η συνδρομή των προϋποθέσεων εκδόσεως διαταγής πληρωμής ερευνάται χωριστά για κάθε ομόδικο και το παραδεκτό αυτής- ως προς ένα των ομοδίκων δεν επηρεάζεται από το απαράδεκτο αυτής ως προς τον άλλο. Επομένως, 'ί ακυρότητα διαταγής πληρωμής για έλλειψη διαδικαστικής προϋπόθεσης και βη επειδή, εν προκειμένω, αυτή δεν επιδόθηκε εντός της δίμηνης προθεσμίας του άρθρου 630Α ΚΠολΔ στη «ένδικο της πτωχεύσασας πρωτοφειλέτριας ανώνυμης εταιρείας, δεν επιδρά στο κύρος της όταν αυτή εκδόθηκε και κατά του ενεχόμενου συνοφειλέτη - εγγυητή και ομαδικού στην εκδοθείσα διαταγή πληρωμής, ως προς τον οποίο διατηρεί την εγκυρότητά της (βλ. ΕφΠειρ 444/2000, ΕφΠειρ 136/87 ΒΜ 29,362).

13. Με τον δεύτερο (Β') λόγο του δικογράφου των προσθέτων λόγων ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι εφόσον από την ημέρα της κήρυξης της πτώχευσης δεν συνεχίζονται οι ατομικές διώξεις κατά της πτωχεύσασας - πρωτοφειλέτριας εταιρείας, στις οποίες περιλαμβάνεται και η δίκη περί τη διάγνωση της εγκυρότητας διαταγής πληρωμής αλλά και η έκδοση διαταγής πληρωμής, και η καθ' ης η ανακοπή δεν επικαλείται ότι η ένδικη αξίωσή της κατά της πτωχεύσασας εταιρείας είναι ασφαλισμένη με ενέχυρο ή υποθήκη ή ότι έχει ειδικό προνόμιο, πρέπει να κηρυχθεί αυτεπαγγέλτως άκυρη η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής ως προς την πρωτοφειλέτρια πτωχεύσασα εταιρεία και, συνακόλουθα, λόγω της αναγκαστικής ομοδικίας που συνδέει, αυτήν με τους εγγυητές, ήτοι τον δεύτερο και την τρίτη των ανακοπτόντων, να κηρυχθεί άκυρη και ως προς αυτούς. Με το περιεχόμενό του αυτό, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι, ως προς το σκέλος που αιτείται την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής ως προς την πρωτοφειλέτρια πτωχεύσασα εταιρεία, απορριπτέος ως αλυσιτελής, προβάλλεται δηλαδή από τους δεύτερο και τρίτη των ανακοπτόντων χωρίς έννομο συμφέρον, αφού, όπως έχει ήδη αναφερθεί, μετά την παραίτηση της πρώτης ανασκόπτουσας από το δικόγραφο των πρόσθετων λόγων με προφορική δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου της, και αληθής υποτιθέμενος, δεν μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής ως προς την παραιτηθείσα πρώτη ανακόπτουσα.

Περαιτέρω, ως προς το σκέλος το οποίο αιτείται ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής ως προς τους εγγυητές - δεύτερο και τρίτη τον ανακοπτόντων, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος εις νόμω αβάσιμος αφού, αυτός ήδη αναφέρθηκε ανωτέρω (βλ. παράγραφο Π), η πτώχευση ενός από τους εις ολόκληρον συνοφειλέτες δεν επιφέρει καμία τροποποίηση των δικαιωμάτων του δανειστή κατά των άλλων μη πτωχευσάντων συνοφειλετών και, επομένως, ο δανειστής δύναται να στραφεί κατά τον τελευταίων και να απαιτήσει την πληρωμή. Με βάση ια

ανωτέρω, η κήρυξη του πρωτοφειλέτη σε κατάσταση πτώχευσης, όπως εν προκειμένη, δεν επηρεάζει τον κύρος της εκδοθείσας διαταγής πληρωμής ως προς τους ανακόπτοντες - εγγυητές, εφόσον οι τελευταίοι δεν πτώχευσαν (βλ. ad hoc ΕφΘεσ 2946/1991, ΕφΑθ 9077/1980, Λάμπρο Κατσίρη, Πτωχευτικό Δίκαιο, 10^η Έκδοση, Εκδόσεις Σάκκουλα Αθήνα- Θεσσαλονίκη, σελ. 357-358).

14.1. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 626, 630 και 631 ΚΠολΔ προκύπτει ότι η διαταγή πληρωμής, η οποία αποτελεί μόνο τίτλο εκτελεστό και όχι δικαστική απόφαση και επομένως δεν είναι αναγκαίο να έχει πλήρες αιτιολογικό για να είναι έγκυρη, αρκεί να περιέχει, εκτός από τα στοιχεία που προβλέπονται στις περιπτώσεις α, β, ε και στ του άρθρου 630 ΚΠολΔ (ονοματεπώνυμο του δικαστή που την εκδίδει, ονοματεπώνυμο εκείνου που ζητεί την έκδοσή της και του καθ' ου η αίτηση, διευθύνσεις κατοικίας των τελευταίων κ.λπ.), το ποσό των χρημάτων που πρέπει να καταβληθεί, καθώς και την αιτία της πληρωμής, δηλαδή να προσδιορίζεται το είδος της δικαιοπραξίας από την οποία γεννήθηκε η απαίτηση, έστω και συνοπτικά, αρκεί να μη δημιουργείται αμφιβολία από ολόκληρο το περιεχόμενο της ως προς την αιτία της πληρωμής και δεν είναι απαραίτητο να περιγράφονται τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αιτία αυτή (βλ. ΑΠ 1094/2006 αδημ., ΑΠ 54/1990 ΕΛΛΔνη 1991.62, ΕφΘεσ 110/2008 ΕΠΙΣΚΕΜΠΔ 2008.740, ΕΑ 4784/2007 ΔΕΕ 2008.206, ΕΑ 5065/2007 ΕΦΑΔ 2008.972, ΕφΛαρ 361/2007 ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ 2007.330, ΕφΛαρ 114/2007 ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ 2007.241).

Επομένως, επί διαταγής πληρωμής με την οποία ειδικότερα διατάσσεται ο οφειλέτης να πληρώσει, ορισμένο χρηματικό ποσό, το οποίο αποτελεί χρεωστικό υπόλοιπο λογαριασμού που τηρήθηκε, στα πλαίσια σύμβασης χορήγησης τοκοχρεωλυτικού δανείου αρκεί για την πληρότητα της, να αναφέρεται σ' αυτήν, η κατάρτιση της σύμβασης, το κλείσιμο του λογαριασμού, ότι το ποσό που διατάσσεται εις βάρος του οφειλέτη υπόλοιπο καθώς και να καθορίζονται τα έγγραφα από τα οποία αποδεικνύονται τα ανωτέρω (σχετ. ΑΠ 405/2001 ΧρΙΔ 1,537, ΑΠ 1432/1998 ΕΛΛΔνη 40.92, ΑΠ 1215/1995 ΕΛΛΔνη 38.1793, ΑΠ 1106/1994 ΕΛΛΔνη 38.1075, ΕΑ 4784/2007 ΔΕΕ 2008.206, ΕΑ 5065/2007 ΕΦΑΔ 2008.972). Δεν απαιτείται να αναφέρεται στη διαταγή πληρωμής το επιτόκιο που εφαρμόστηκε κατά καιρούς από την Τράπεζα για τον υπολογισμό των τόκων (ΕφΑθ 5900/2006 ΔΕΕ 2007.327, ΕφΛαρίσης 452/2014).

14.2. Με τον τρίτο (Γ') λόγο του δικογράφου παν πρόσθετων λόγων ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι στο ποσό της συνολικής απαίτησης ύψους 779.735,24 ευρώ υπάρχουν κεφαλαιοποιηθέντες τόκοι. Ότι εντούτοις δεν αναφέρονται κατά τρόπο ορισμένο και κατά ορισμένο ποσό οι κεφαλαιοποιημένοι καθυστερημένοι και κεφαλαιοποιηθέντες τόκοι, ούτε αναφέρονται οι κεφαλαιοποιημένοι τόκοι επί των καθυστερημένων τόκων, με συνέπεια να μην είναι εκκαθαρισμένη η απαίτηση του παραπάνω κεφαλαίου, για την οποία, εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής, η οποία πρέπει να ακυρωθεί αφού δεν προκύπτει η απαίτηση των κεφαλαιοποιημένων τόκων κατά ορισμένο ποσό και ποιόν.

Με το ως άνω περιεχόμενό του, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος και, ως τέτοιος, πρέπει να απορριφθεί, αφού τα διαλαμβανόμενα στον εξεταζόμενο λόγο ως ελλείποντα στοιχεία δεν συνιστούν, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στην προηγηθείσα νομική σκέψη, αναγκαίο περιεχόμενο της διαταγής πληρωμής.

Τούτο δε διότι, για το ορισμένο της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην προπαρατεθείσα νομική σκέψη, δεν είναι αναγκαία η αναφορά των κατ' ιδίαν κονδυλίων του τηρηθέντος μεταξύ των διαδίκων ανοικτού λογαριασμού κίνησης αυτού μέχρι το κλείσιμό του, στην περίπτωση που στα πλαίσια συνομολογημένου μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών όρου της σύμβασης επισυνάπτεται το απόσπασμα του λογαριασμού ή επικυρωμένο αντίγραφο αυτού, που υποδεικνύει την απαίτηση της καθ' ης, όπως εν προκειμένω.

Συνεπώς δεν είναι απαραίτητο να αναφέρονται στην εκδοθείσα διαταγή πληρωμής οι τυχόν προσαυξήσεις του κεφαλαίου με κεφαλαιοποιημένους τόκους, αλλά μόνο το οφειλόμενο κατάλοιπο του τηρηθέντος ανοικτού λογαριασμού (βλ. ΜΠρθβ. 141/2018).

15.1. Κατά το άρθρο 623 του ΚΠολΔ, κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 624 έως 634 μπορεί να ζητηθεί η έκδοση διαταγής πληρωμής για χρηματικές απαιτήσεις ή απαιτήσεις παροχής χρεογράφων, εφόσον η απαίτηση και το οφειλόμενο ποσό αποδεικνύονται με δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο, κατά δε το άρθρο

626 παρ. 3 του ίδιου Κώδικα στην αίτηση του δικαιούχου για την έκδοση διαταγής πληρωμής, πρέπει να επισυνάπτονται και όλα τα έγγραφα από τα οποία προκύπτει η απαίτηση και το ποσό της.

Εξάλλου, διαταγή πληρωμής μπορεί να εκδοθεί. και για το κατάλοιπο αλληλόχρεου λογαριασμού που κλείστηκε, εφόσον υποδεικνύονται εγγράφως η σύμβαση του αλληλόχρεου λογαριασμού, η κίνηση, το κλείσιμο και το κατάλοιπο αυτού. Η περιλαμβανόμενη στη σύμβαση παροχής πιστώσεως με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό ειδική συμφωνία ότι η οφειλή του πιστούχου προς την πιστώτρια τράπεζα, που θα προκύψει από το οριστικό κλείσιμο της πιστώσεως, θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της Τράπεζας, είναι, ως δικονομική σύμβαση, έγκυρη. Το απόσπασμα αυτό, στο οποίο αποτυπώνεται η κίνηση, το κλείσιμο του λογαριασμού και το κατάλοιπο, επέχει θέση αποδεικτικού μέσου με ισχύ ιδιωτικού εγγράφου, το αντίγραφο δε αυτού επέχει αποδεικτική δύναμη ίση με το πρωτότυπο, εφόσον η ακρίβεια τούτου βεβαιώνεται από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο (άρθρα 449 παρ. 1 του ΚΠολΔ, 52 του Ν.Δ. 3026/1957 και 14 του Ν. 1599/1986) και δεν μπορεί να προσδώσει την αποδεικτική αυτή δύναμη η βεβαίωση της ακρίβειας του αντιγράφου από τον αρμόδιο υπάλληλο της πιστώτριας τράπεζας.

Στην περίπτωση όμως των μηχανογραφικών τηρούμενων εμπορικών βιβλίων αυτών, που περιέχονται σε ηλεκτρονική μορφή εντός του υπολογιστή με τη σχετική βεβαίωση της γνησιότητας της εκτυπώσεως από τον υπάλληλο της τράπεζας που ενήργησε την εκτύπωση, αποτελεί το πρωτότυπο έγγραφο που έχει εις χείρας της η τράπεζα προς απόδειξη του περιεχομένου του αποσπάσματος των βιβλίων της που εξήχθη από τον ηλεκτρονικό υπολογιστή.

Επομένως, στην περίπτωση αυτή δεν απαιτείται βεβαίωση της ακρίβειας τούτου από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο, αφού δεν πρόκειται για αντιγράφο (ΑΠ 84/2014)

15.2. Με το πρώτο σκέλος του τέταρτου (Δ') πρόσθετου λόγου ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η διαταγή πληρωμής πρέπει να ακυρωθεί, καθώς το προσκομισθέν απόσπασμα του λογαριασμού έχει θεωρηθεί μόνο από τους υπαλλήλους της καθ' ης, χωρίς να έχει επικυρωθεί νόμιμα από δικηγόρο που να βεβαιώνει ότι πρόκειται για ακριβές φωτοτυπικό αντίγραφο του λογαριασμού από τα βιβλία της τράπεζας.

Ότι για το λόγο αυτό, το εν λόγω απόσπασμα δεν ήταν πρόσφορο για να αποδείξει την απαίτηση της αντιδίκου σε βάρος τους. Με το ως άνω περιεχόμενό του, ο ως άνω λόγος ανακοπής, ως προς το πρώτο σκέλος του, πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμος αφού από την παραδεκτή επισκόπηση των προσκομιζόμενων και επικαλούμενων αντιγράφων των αποσπασμάτων από το εμπορικά βιβλία της καθ' ης, τα οποία προσήχθησαν κατά την κατάθεση της αίτησης για την έκδοση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής, αποδεικνύεται ότι τα εν λόγω έγγραφα φέρουν στο τέλος τους τη διατύπωση των υπαλλήλων της τράπεζας η οποία βεβαιώνει όχι είναι:

«Ακριβές απόσπασμα, εξηγμένο από τα τηρούμενα μηχανογραφικής εμπορικά βιβλία της τράπεζας και εκτυπωμένο από την ηλεκτρονικό υπολογιστή αυτής».

Επομένως, στην προκειμένη περίπτωση, δεν πρόκειται περί αντιγράφων, όπως εσφαλμένα ισχυρίζονται οι ανακόπτοντες, ώστε να απαιτείται η επικύρωσή τους από δικηγόρο, αλλά πρωτότυπων εγγράφων που έχει εις χείρας της η καθ' ης τράπεζα και, συνεπώς, η υπογραφή των υπαλλήλων της αρκεί για να προσδώσει στα εκτυπωμένα αποσπάσματα από τα ηλεκτρονικός τηρούμενα βιβλία, της την αποδεικτική ισχύ ιδιωτικών εγγράφων (βλ. ΑΠ. 1022/2003, ΑΠ 1117/2002 και ΑΠ 902/2006).

16. Με το δεύτερο σκέλος του τέταρτου (Δ') πρόσθετου λόγου ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η διαταγή πληρωμής θα πρέπει να ακυρωθεί διότι στην αίτησή της για την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής δεν επικαλείται το σύνολο των χρεοπιστώσεων που έλαβαν χώρα από την υπογραφή της δανειακής σύμβασης, ούτε και προσκομίζει τα έγγραφα που εμπεριέχουν το σύνολο των χρεοπιστώσεων καθ' όλη τη διάρκεια της λειτουργίας της δανειακής σύμβασης, από τα οποία να προκύπτει και να αποδεικνύεται παραχρήμα η επίδικη απαίτησή της.

Ότι η αντίδικος περιορίζεται αποκλειστικά και μόνο στην επισύναψη αντιγράφων της κίνησης του λογαριασμού από τα τηρούμενα εμπορικά της βιβλίο και συγκεκριμένα τα αποσπάσματα από αντίγραφα λογαριασμού από 3-9-2014, 26-8-2014 και 12-6-2015.

Ότι με βάση τα ανωτέρω, η αίτηση για την έκδοση διαταγή πληρωμής στην οποία αίτηση αναφέρεται μόνο το κατάλοιπο, χωρίς να αναφέρονται τα κονδύλια χρεοπιστώσεων, είναι αόριστη, η δε εκδοθείσα διαταγή πληρωμής τυγχάνει ακυρωτέα.

Με το ως άνω περιεχόμενά του, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος καθώς, όπως έχει ήδη αναφερθεί στην υπό στοιχεία 6.1. μείζονα σκέψη, στην αίτηση για έκδοση διαταγής πληρωμής βάσει οριστικού καταλοίπου από σύμβαση αλληλόχρεου ή ανοικτού λογαριασμού αρκεί να αναφέρεται η σύμβαση μεταξύ των διαδίκων, η συμφωνία περί αναγωγής των βιβλίων της τράπεζας σε έγγραφο απόδειξης της απαίτησης και του ύψους αυτής, το οριστικό κλείσιμο η καταγγελία της σύμβασης και το ύψος του οριστικού καταλοίπου, καθώς και το απόσπασμα κίνησης του λογαριασμού από την έναρξη του ή από την τελευταία αναγνώριση έως το οριστικό κλείσιμο, δίχως να είναι ανάγκη να εμπεριέχονται στο περιεχόμενο της αίτησης ια επιμέρους κονδύλια χρεοπιστώσεων του λογαριασμού κίνησης, εφόσον αυτά εκτίθενται στο συνημμένα επί της αίτησης αντίγραφο ή απόσπασμα του λογαριασμού.

Σε κάθε περίπτωση, από την επισκόπηση της αίτησης επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής προκύπτει ότι σε αυτή αναφέρεται η σύμβαση πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεα) λογαριασμό μεταξύ των διαδίκων, η συμφωνία ότι τα βιβλία της τράπεζας θα αποτελούν το μέσο απόδειξης της απαίτησής της κατά της καθ' ης η αίτηση για την έκδοση της διαταγής πληρωμής, η καταγγελία και το οριστικό κλείσιμο της σύμβασης και το ποσό του οριστικού καταλοίπου, ενώ επισυνάπτονται στην αίτηση, ώστε να αποτελούν τμήματά της, αντίγραφα των αντίστοιχων λογαριασμών στα οποία, αντίθετα με όσα ως άνω ισχυρίζονται οι ανακόπτοντες, εμφανίζονται οι χρεοπιστώσεις από το χρόνο χορήγησης δανείου, ήτοι από τις 6-3-2008, έως το χρόνο κλεισίματός τους.

17.1. Στην αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής για το κατάλοιπο κλεισθέντος αλληλόχρεου λογαριασμού, μεταξύ της απύσας πιστώτριας τράπεζας και του καθού η αίτηση πιστούχου, αρκεί να αναφέρεται ότι μεταξύ, των διαδίκων συμφωνήθηκε, ότι το ποσό αυτό θα. αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της απύσας και ότι ο σχετικός λογαριασμός έκλεισε με ορισμένο υπόλοιπο υπέρ αυτής, το οποίο αποδεικνύεται από το πλήρες απόσπασμα τον εμπορικών βιβλίων της, στο οποίο εμφανίζεται η όλη κίνηση του λογαριασμού, από την υπογραφή της σύμβασης πίστωσης μέχρι το κλείσιμό της (ΑΠ 1071/2017), χωρίς να είναι απαραίτητο να αναφέρονται και τα επιμέρους κονδύλια πιστώσεων και χρεώσεων, και ειδικότερα να προσδιορίζεται το επιτόκιο που εφαρμόστηκε για τον υπολογισμό των τόκων, αφού τα κονδύλια αυτά περιλαμβάνονται στο επισυναπτόμενο απόσπασμα, από το οποίο, κατά τη συμφωνία των διαδίκων, αποδεικνύεται η απαίτηση της τράπεζας (ΑΠ 370/2012, Α.Π 1391/2011, ΑΠ 1094/2006), η απαίτηση δε είναι εκκαθαρισμένη και όταν μπορεί να καθορισθεί κατά ποσό με απλό αριθμητικό υπολογισμό ή σύμφωνα με τα περιλαμβανόμενα, στον τίτλο- στοιχεία, όπως είναι ο υπολογισμός των τόκων, των οποίων η έναρξη και το ποσοστό ορίζεται από τον τίτλο ή από το νόμο (ΑΠ 1349/2013, ΑΠ 1094/2006).

17.2. Με τον πέμπτο (Ε') πρόσθετο λόγο ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι με την κατάθεση της αίτησης για την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, η αντίδικος είχε την υποχρέωση να προσκομίσει και αναλυτικό πίνακα με όλα τα επιτόκια που ίσχυσαν κατά καιρούς από την πρώτη ημέρα της εκταμίευσης μέχρι την ημερομηνία της καταγγελίας της σύμβασης και του - κλεισίματος του λογαριασμού. Ότι χωρίς την πλήρη σειρά των επιτοκίων αυτών, τα οποία ήταν κυμαινόμενα, δεν είναι δυνατόν ούτε να προσδιορισθεί. έγκυρα η ανέλιξη του χρέους, πολύ δε περισσότερο δεν είναι δυνατόν να ελεγχθεί και να αποδειχθεί τούτο.

Περαιτέρω, με τον έκτο (ΣΤ') πρόσθετο λόγο ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται, ότι η προσκομισθείσα δανειακή σύμβαση και τα παραρτήματα αυτής δεν περιλαμβάνουν και τον απαραίτητο πίνακα εξυπηρέτησης των τόκων του δανείου με το κυμαινόμενο επιτόκιο που ίσχυσε

από την υπογραφή της επίδικης σύμβασης και όπως αυτό διαμορφώθηκε μετά την υπογραφή των επιμέρους πρόσθετων πράξεων, με αποτέλεσμα αυτοί (οι ανακόπτοντες) να έχουν εγγυηθεί και να έχουν αναλάβει τις αντίστοιχες υποχρεώσεις για ένα ποσό τόκων κάθε μήνα το οποίο ουδέποτε τους ανακοίνωσε η καθ' ης, χωρίς να τους δώσει τον πίνακα υπολογισμών, κατά παράβαση της τραπεζικής δεοντολογίας και των χρηστών συναλλακτικών ηθών. Όχι τέτοιους πρόσθετους πίνακες σε αντιστοιχία με κάθε αλλαγή του αρχικού επιτοκίου, η αντίδικος δεν προσκόμισε στη Δικαστή, ούτε ποτέ τους χορηγήσει αυτούς, όπως είχε τη συμβατική υποχρέωση.

Ότι για τον λόγο αυτό πρέπει να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής. Με το ως άνω περιεχόμενό τους, αμφότεροι οι ως άνω πρόσθετοι λόγοι ανακοπής είναι απορριπτέοι ως νόμο αβάσιμοι αφού, σύμφωνα και με όσα αναφέρθηκαν στην ανωτέρω μείζονα σκέψη, το κατά καιρούς εφαρμοζόμενο από την τράπεζα δεν αποτελεί αναγκαίο στοιχείο της αίτησης προς έκδοση διαταγής πληρωμής και, επομένως, δεν απαιτούνταν να προσκομιστούν από την καθ' ης η ανακοπή περαιτέρω τυχόν έγγραφα σχετικά με το ύψος του εφαρμοστέου επιτοκίου κατά την υποβολή της αίτησής της προς έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής.

Και τούτο διότι, όπως ήδη αναφέρθηκε, για το παραδεκτό της αίτησης για την έκδοση διαταγής πληρωμής επί οφειλής που προέκυψε από λογαριασμό» που τηρήθηκε στα πλαίσια σύμβασης αλληλόχρεου λογαριασμού, ο οποίος έκλεισε, όπως συμβαίνει στην κρινόμενη περίπτωση, αναγκαίο περιεχόμενο αυτής της αίτησης συνιστώ, σύμφωνα με το άρθρο 626 παρ. 2 ΚΠολΔ, η αναφορά της απαίτησης και το ακριβές ποσό των χρημάτων με τους τυχόν οφειλόμενους τόκους, των οποίων ζητείται η καταβολή, χωρίς να απαιτείται να αναφέρεται και το επιτόκιο που εφαρμόστηκε από την τράπεζα για τον υπολογισμό των τόκων (βλ. ad hoc ΑΗ 368/2019).

Ομοίως δεν απαιτείται να αναφέρεται στη διαταγή πληρωμής το επιτόκιο που Εφαρμόστηκε κατά καιρούς από την Τράπεζα για. τον υπολογισμό των τόκων (ΕφΑρ 452/2014 ΝΟΜΟΣ, ΕφαΘ 5900/2006 ΔΕΕ 2007, 327).

Εξάλλου, για την πληρότητα του εν λόγω εκτελεστού τίτλου αρκεί η αναφορά σ' αυτόν των δικαιογόνων περιστατικών που εξατομικεύουν την απαίτηση από άποψη αντικειμένου και τρόπου γενέσεως της, όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, και δικαιολογούν το συμπέρασμα για την ύπαρξη της, καθιστάμενου, κατά τον τρόπο αυτό, δυνατού του υπολογισμού των οφειλομένων τόκων, σύμφωνα με τους ισχύοντες νομοθετικούς κανόνες και τη συμφωνία των διαδίκων μερών, και μη καταλειπομένης, έτσι, αμφιβολίας για την τουτότητα του γενεσιουργού λόγου και του ύψους της ένδικης απαίτησης δίχως να υφίσταται χρεία ανάλυσης και των επιμέρους κονδυλίων του δανειακού λογαριασμού.

18. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω και εφόσον δεν υπάρχει άλλος λόγος ανακοπής ή πρόσθετος λόγος προς εξέταση, θα πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση ανακοπή και οι πρόσθετοι λόγοι στο σύνολό τους και να επικυρωθεί η υπ' αριθμόν 12039/2015 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, σύμφωνα με τη διάταξη του όμβρου 633 § 1 ΚΠολΔ.

Περαιτέρω, θα πρέπει, σύμφωνα με όσα ήδη αναφέρθηκαν ανωτέρω, να απορριφθεί και η συνεκδικαζόμενη ανακοίνωση δίκης - προσεπίκληση σε αναγκαστική παρέμβαση που άσκησαν οι ανακόπτοντες καθώς και η πρόσθετη παρέμβαση σιορ αυτών που άσκησε η πρόσθετος παρεμβαίνουσα.

Τέλος, πρέπει να συμψηφιστούν τα δικαστικά έξοδα στο σύνολό τους μεταξύ των διαβάτων λόγω της δυσχέρειας στην ερμηνεία των εφαρμοστέων κανόνων δικαίου (κατ' άρθρα 179 και 182 του ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΕΝΩΝΕΙ ΚΑΙ ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ α) την με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 2797771/2016 ανακοπή, β) τους με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 35141/1369/2018 πρόσθετους λόγους αυτής, ή την με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 600095/4167/2017 ανακοίνωση δίκης -

προσεπίκληση σε αναγκαστική παρέμβαση και δ) την με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 34235/1335/2018 πρόσθετη παρέμβαση.

ΘΕΩΡΕΙ την ανακοπή και τους πρόσθετους λόγους αυτής μη ασκηθέντες από την πρώτη των ανακοπτόντων - ασκούντων πρόσθετους λόγους.

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των λοιπόν διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την ανακοπή και τους πρόσθετους λόγους αυτής κατά της υπ' αριθμόν 12039/2015 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

ΕΠΙΚΥΡΩΝΕΙ την υπ' αριθμόν 12039/2015 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την ανακοίνωση δίκης - προσεπίκληση σε αναγκαστική παρέμβαση.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την υπέρ των ανακοπτόντων ασκηθείσα πρόσθετη παρέμβαση.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ, στο σύνολό τους, τα μεταξύ των διαδίκων δικαστικά έξοδα.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα την 1^η Νοεμβρίου 2019.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Επειδή αυτή προήχθη στο βαθμού του Εφέτη και αναχώρησε πριν από την καθαρογραφή της απόφασης, υπογράφεται από τον αρχαιότερο Δικαστή της σύνθεσης κατ' άρθρο 306 ΚΠολΔ.

Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις 25 Νοεμβρίου 2019, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους, με την παρουσία και της Γραμματέας έδρας, από άλλη σύνθεση αποτελούμενη από τους Δικαστές Αλβανού Ασπασία, Πρόεδρο Πρωτοδικών, λόγω προαγωγής της Προέδρου Πρωτοδικών Θεοδούλης Οικονόμου στο βαθμό του Εφέτη, Θεόδωρο Καζαζάκη, Πρωτόδικη και Καλλιρρόη Γωνιωτάκη, Πρωτόδικη, λόγω αδείας της Πρωτόδικη - Εισηγήτριας Αιμιλίας - Μαρίας Δουγέκου.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Σχόλια

Η ανακοπή περιείχε τους εξής επτά (7) λόγους ανακοπής και ισάριθμους λόγους που προβλήθηκαν με τους πρόσθετους λόγους, οι οποίοι εν συντομία είναι οι εξής:

(Α') λόγος ανακοπής & πρόσθετων λόγων: Ακυρότητα ΔΠ ως προς την πρώτη ανακόπτουσα, σύμφωνα με το άρθρο 25 του ΠτΚ, διότι εκδόθηκε μετά την κήρυξή της σε πτώχευση.

ΑΠ: έλλειψη εννόμου συμφέροντος λόγω παραίτησης ανακόπτουσας από το δικόγραφο.

Β' λόγος ανακοπής: οι ανακόπτοντες αμφισβητούν τα επιμέρους κονδύλια της επιδικαζόμενης με την διαταγή πληρωμής απαίτησης.

ΑΠ: Η αναφορά ακριβούς ποσού, το οποίο αμφισβητείται από τον ανακόπτοντα αποτελεί προϋπόθεση του παραδεκτού. Η αιτία της πληρωμής, ήτοι να προσδιορίζεται έστω και συνοπτικά το είδος της δικαιοπραξίας από την οποία απορρέει η απαίτηση, δίχως να δημιουργείται αμφιβολία ως προς την αιτία της πληρωμής αρκεί.

Γ' λόγος: Ο προδιατυπωμένος ΓΟΣ είναι άκυρος ως καταχρηστικός διότι αποκλείει το ενδεχόμενο αμφισβήτησης καταλοίπου περιορίζοντας υπέρμετρα τον πιστούχο.

Δεύτερο σκέλος του ως άνω λόγου ανακοπής και τον έβδομο (Ζ') πρόσθετο λόγο ανακοπής: Ο ΓΟΣ που ορίζει ότι οι μηνιαίοι λογαριασμοί του δανείου εξαγονται από τα εμπορικά βιβλία της τράπεζας.

ΑΠ: Ο σχετικός συνεπώς όρος παροχής πίστωσης δεν συγκαταλέγεται στις αυτοδίκαια καταχρηστικές ρήτρες, δεδομένου ότι δεν αντιστρέφεται το βάρος απόδειξης, και δεν αποκλείεται ρητά το δικαίωμα ανταπόδειξης από μέρους του πιστούχου, οπότε θα εισαγόταν πράγματι ανεπίτρεπτος περιορισμός των αποδεικτικών μέσων

του. Ακόμη και τότε δεν συμπαρασύρει σε ακυρότητα και την υπόλοιπη σύμβαση, η οποία εξακολουθεί να ισχύει με κάλυψη του κενού από συναφή διάταξη ενδοτικού δικαίου ή, εφόσον αυτή απουσιάζει, με την εφαρμογή του ερμηνευτικού κανόνα των συμβάσεων του άρθρου 200 ΑΚ εκτός και αν ήθελε προβληθεί και αποδειχθεί ότι τα μέρη δεν θα προχωρούσαν στην κατάρτιση της συμβάσεως χωρίς τον επίμαχο όρο.

Δ' λόγος: Η αυτόματη αναγνώριση του υπολοίπου δημιουργεί ουσιώδη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των μερών λόγω των δυσμενών συνεπειών που επιβάλλει στον πελάτη και αποτελεί έμμεση και κεκαλυμμένη αντιστροφή του βάρους απόδειξης ως προς τη λήψη του λογαριασμού.

ΑΠ: Η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής δεν στηρίχθηκε για την έκδοσή της στην κατά τα ανωτέρω συναγόμενη σιωπηρή αναγνώριση των οφειλών εκ μέρους των ανακοπτόντων αλλά στην κίνηση ίου λογαριασμού τους.

Ε' λόγος: Η τράπεζα επέβαλε μονόπλευρα έξοδα δανείου.

Απαράδεκτος λόγω αοριστίας αφού οι ανακόπτοντες δεν προσδιορίζουν, ως όφειλαν, κατά ποιο ποσό ή ποσά συγκεκριμένα επιβαρύνθηκε η επιτασσόμενη απαίτηση των επιβαρύνσεων, ώστε να κριθεί η βασιμότητα του εν λόγω ισχυρισμού τους και, σε καταφατική περίπτωση, να αφαιρεθεί αυτό ή αυτά από το συνολικό ποσό της-απαίτησης που αναγράφεται στην προαναφερόμενη διαταγή πληρωμής.

ΣΤ' λόγος & Η' ΠΛ: Η τράπεζα παρέλειψε να καταδιώξει την πρωτοφειλέτρια εταιρεία, η οποία στη συνέχεια κατέστη αναξιόχρηη.

ΑΠ: Έλλειψη όμως συμφέροντος δεν μπορεί να υπάρχει όταν ο δανειστής αποφασίζει, όπως έχει δικαίωμα από τη σύμβαση, να εισπράξει την απαίτηση του, διότι τούτο αποτελεί δικαίωμα συνυφασμένο με τη διαχείριση της περιουσίας του, τον τρόπο της οποίας (διαχείρισης), μόνο αυτός μπορεί να αποφασίζει, εκτός εάν στη συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει προφανής υπέρβαση κατά τα προαναφερόμενα. Λείπει επίκληση όλων των αναγκαίων περιστατικών που συγκροτούν την καταχρηστική άσκηση δικαιώματος από την πλευρά της καθ' ης.

Ζ' λόγος: Ο αλληλόχρεος λογαριασμός έληξε με την πτώχευση της πρωτοφειλέτριας και όχι με την καταγγελία της καθ' ης και, επομένως, καταλαμβάνεται από το άρθρο 536 ΕμπΝ, κατά το οποίο η πτώχευση επιφέρει την παύση της τοκογονίας έναντι του πτωχού.

2° σκέλος Α' ΠΛ: Δεν έλαβε χώρα νόμιμη επίδοσή της εντός διμήνου από την έκδοσή της στη σύνδικο της πτωχεύσασας ανώνυμης εταιρείας - πρώτης ανακόπτουσας.

ΑΠ: Ελλείψει εννόμου συμφέροντος, λόγω παραίτησης ανακόπτουσας.

Β' λόγος ΠΛ: οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι εφόσον από την ημέρα της κήρυξης της πτώχευσης δεν συνεχίζονται οι ατομικές διώξεις κατά της πτωχεύσασας - πρωτοφειλέτριας εταιρείας πρέπει να κηρυχθεί αυτεπαγγέλτως άκυρη η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής.

ΑΠ: Απαράδεκτος ελλείψει εννόμου συμφέροντος, λόγω παραίτησης ανακόπτουσας και νόμου αβάσιμος αφού, επειδή η πτώχευση ενός από τους εις ολόκληρον συνοφειλέτες δεν επιφέρει καμία τροποποίηση των δικαιωμάτων του δανειστή κατά των άλλων μη πτωχευσάντων συνοφειλετών.

Γ' λόγος ΠΛ: Στο ποσό της συνολικής υπάρχουν κεφαλαιοποιηθέντες τόκοι. Ότι εντούτοις δεν αναφέρονται κατά τρόπο ορισμένο και κατά ορισμένο ποσό οι κεφαλαιοποιημένοι καθυστερημένοι και κεφαλαιοποιηθέντες τόκοι, ούτε αναφέρονται οι κεφαλαιοποιημένοι τόκοι επί των καθυστερημένων τόκων, με συνέπεια να μην είναι εκκαθαρισμένη η απαίτηση του παραπάνω κεφαλαίου.

ΑΠ: απορριπτέος ως νόμου αβάσιμος διότι για το ορισμένο της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην προπαρατεθείσα νομική σκέψη, δεν είναι αναγκαία η αναφορά των κατ' ιδίαν κονδυλίων του τηρηθέντος μεταξύ των διαδίκων ανοικτού λογαριασμού κίνησης αυτού μέχρι το κλείσιμό του.

1° σκέλος Δ' ΠΛ: οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η διαταγή πληρωμής πρέπει να ακυρωθεί, καθώς το προσκομισθέν απόσπασμα του λογαριασμού έχει θεωρηθεί μόνο από τους υπαλλήλους της καθ' ης, χωρίς να έχει επικυρωθεί νόμιμα από δικηγόρο που να βεβαιώνει ότι πρόκειται για ακριβές φωτοτυπικό αντίγραφο του λογαριασμού από τα βιβλία της τράπεζας.

ΑΠ: Στην περίπτωση όμως των μηχανογραφικών τηρούμενων εμπορικών βιβλίων αυτών, που περιέχονται σε ηλεκτρονική μορφή εντός του υπολογιστή με τη σχετική βεβαίωση της γνησιότητας της εκτυπώσεως από τον υπάλληλο της τράπεζας που ενήργησε την εκτύπωση, αποτελεί το πρωτότυπο έγγραφο που έχει εις χείρας της η τράπεζα προς απόδειξη του περιεχομένου του αποσπάσματος των βιβλίων της που εξήχθη από τον

ηλεκτρονικό υπολογιστή και δεν απαιτείται βεβαίωση της ακρίβειας τούτου από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο, αφού δεν πρόκειται για αντιγράφο.

2° σκέλος Δ' ΠΛ: Δεν επικαλείται το σύνολο των χρεοπιστώσεων που έλαβαν χώρα από την υπογραφή της δανειακής σύμβασης, ούτε και προσκομίζει τα έγγραφα που εμπεριέχουν το σύνολο των χρεοπιστώσεων καθ' όλη τη διάρκεια της λειτουργίας της δανειακής σύμβασης, από τα οποία να προκύπτει και να αποδεικνύεται παραχρήμα η επίδικη απαίτησή της.

ΑΠ: Αρκεί η σύμβαση μεταξύ των διαδίκων, η συμφωνία περί αναγωγής των βιβλίων της τράπεζας σε έγγραφο απόδειξης της απαίτησης και του ύψους αυτής, το οριστικό κλείσιμο η καταγγελία της σύμβασης και το ύψος του οριστικού καταλοίπου, καθώς και το απόσπασμα κίνησης του λογαριασμού από την έναρξη του ή από την τελευταία αναγνώριση έως το οριστικό κλείσιμο, δίχως να είναι ανάγκη να εμπεριέχονται στο περιεχόμενο της αίτησης τα επιμέρους κονδύλια χρεοπιστώσεων του λογαριασμού κίνησης, εφόσον αυτά εκτίθενται στο συνημμένα επί της αίτησης αντίγραφο ή απόσπασμα του λογαριασμού.

Ε' ΠΛ: Λείπει αναλυτικός πίνακα με όλα τα επιτόκια που ίσχυαν κατά καιρούς από την πρώτη ημέρα της εκταμίευσης μέχρι την ημερομηνία της καταγγελίας της σύμβασης και του -κλεισίματος του λογαριασμού.

ΣΤ' ΠΛ: Εγγυήσεις για αντίστοιχες υποχρεώσεις μηνιαίων τόκων, οι οποίοι ουδέποτε τους γνωστοποιήθηκε κατά παράβαση της τραπεζικής δεοντολογίας και των χρηστών συναλλακτικών ηθών.

Σχόλια για την απόφαση

Οι λόγοι ανακοπής μπορούν να οργανωθούν σε δύο βασικές κατηγορίες: σε αυτούς που επικαλούνται πλημμέλεια στη διαδικασία της ΔΠ μετά την έκδοση αυτής και σε αυτούς που επικαλούνται πλημμέλεια στην ίδια την έκδοση της ΔΠ.

Ας εξετάσουμε για κάθε μία από αυτές τις κατηγορίες, πώς απάντησε το Δικαστήριο.

Πλημμέλειες ΜΕΤΑ την έκδοση ΔΠ

Αφορούν Α' λόγο ανακοπής και προσθέτων λόγων, ΣΤ', Ζ λόγος ανακοπής και Β', Η' προσθέτων λόγων.

Συγκεκριμένα, ισχυρίζονται ότι ελλείπει νόμιμη επίδοση της διαταγής πληρωμής στην οφειλέτρια και ότι λόγω της πτώχευσης της πρωτοφειλέτριας θα έπρεπε να παύσει η εκτέλεση και κατά των εγγυητών.

Ορθά το ανώτατο Ακυρωτικό αναφέρεται στην παραίτηση από την ένσταση διζήσεως, όμως, όπως οι συνθήκες άλλαξαν για την τράπεζα, που έχει οργανωμένα τμήματα για την παρακολούθηση της αγοράς, έτσι και όταν δόθηκε η εγγύηση μαζί με την παραίτηση από την ένσταση διζήσεως, οι εγγυητές ήταν σχετιζόμενη με μια υγιή επιχείρηση και τα εισοδήματά τους ήταν διαφορετικά.

Δεν ισχυρίζομαι σε καμία περίπτωση ότι θα πρέπει να απαλλαγούν από τα χρέη τους, αλλά πρέπει να αντιμετωπίζονται ως εγγυητές και να οφείλουν να πληρώσουν εγγύηση για τα δάνεια που η τράπεζα εγκαίρως προσπάθησε, αλλά απέτυχε να εισπράξει.

Κατά τη γνώμη του γράφοντος, είναι υπερβολικό να ζητάμε από έναν εγγυητή που δεν έχει γνώση της αγοράς, ούτε την οργάνωση της τράπεζας, να γνωρίζει πότε η εταιρεία την οποία εγγυήθηκε σταμάτησε να είναι κερδοφόρα, όταν απέτυχε να το πράξει, όταν απέτυχε σε αυτή την άσκηση η τράπεζα.

Ακόμη, παρά τα αυτονόητα για την ένσταση διζήσεως, θα πρέπει μην ξεχνούμε τη νομική φύση του εγγυητή: εγγυάται χρέος άλλου. Η παραίτηση από την ένσταση διζήσεως δίνει στο δανειστή το δικαίωμα να μην ολοκληρώσει τη δίκη μέχρι τελεσιδικίας ή να εισπράξει τη διαφορά μεταξύ οφειλομένων και κατασχεμένων. Η έλλειψη επίδοσης στην ίδια την εταιρεία θα πρέπει ληφθεί υπόψη ως πλημμέλεια του δανειστή.

Άλλωστε, όταν δόθηκαν αυτές οι εγγυήσεις, άλλη μεγέθη υποστήριζε η ελληνική οικονομία και άλλος πτωχευτικός κώδικας και λοιποί πτωχευτικοί νόμοι εφαρμόζονταν, τους οποίους ποτέ δεν έλαβε υπόψη του κανένας ιδιώτης όταν παρείχε εγγύηση.

Πλημμέλειες ΠΡΙΝ την έκδοση διαταγής πληρωμής

Αφορά τους Β', Γ', Δ', Ε' λόγους ανακοπής και τους Δ, Ε, ΣΤ, Ζ πρόσθετους λόγους ανακοπής.

Συνοπτικά σε όλους τους λόγους ανακοπής επαναλαμβάνεται με διαφορετικές διατυπώσεις και από διαφορετικές αφετηρίες το ίδιο αίτημα: η δυνατότητα έκδοσης διαταγής πληρωμής μόνο με το προσκομισθέν απόσπασμα του λογαριασμού.

Ας υποθέσουμε προς στιγμήν ότι το απόσπασμα είναι ορθό και δεν υπάρχουν λάθη στους υπολογισμούς. Πώς το ξέρει αυτό ο Δικαστής που εξέδωσε την εξεταζόμενη διαταγή πληρωμής;

Όταν καταθέτουμε μια απλή αγωγή κοινοχρήστων ή απόδοσης μισθίου παρουσιάζουμε στον δικαστή αναλυτικά τους υπολογισμούς που έχουμε κάνει για να καταλήξουμε στο αιτητικό.

Για παράδειγμα, για μία μίσθωση γράφουμε [μίσθωμα + τέλος χαρτοσήμου 3,6% = σύνολο Χ μήνες που οφείλει].

Ανεξάρτητα εάν ο Δικαστής επιλέξει να μας επαληθεύσει ή αφήσει τον εναγόμενο να ελέγξει την ορθότητα των πράξεων, ο κάθε ενδιαφερόμενος μπορεί να ελέγξει την ορθότητα των πράξεων, αφού συνήθως περιλαμβάνονται στο κείμενο της απόφασης.

Όταν η απόφαση ή η διαταγή πληρωμής αφορά αλληλόχρεο λογαριασμό με κυμαινόμενο επιτόκιο, τότε θα πρέπει να περιλαμβάνει τουλάχιστον:

- 1) Χρεοπιστώσεις και αιτίες επαρκείς για τον έλεγχο της ορθότητας των καταχωρήσεων.
- 2) Τόκοι για κάθε περίοδο εκτοκισμού πριν κεφαλαιοποιηθούν με επιτόκιο Euribor για την συγκεκριμένη περίοδο (εκδίδεται ανά τρίμηνο).
- 3) Κεφαλαιοποιημένοι τόκοι.

Το σύνολο αυτό θα πρέπει να μεταφέρεται στην επόμενη περίοδο εκτοκισμού, έτσι ώστε να μπορεί να διακρίνει ο καθένας την ορθότητα των δεδομένων στα οποία βασίστηκε ο υπολογισμός του καταλοίπου.

Πλήρη απόδειξη παράγουν οι χρεοπιστώσεις, όσον αφορά τη δυνατότητα εμπρόθεσμης αμφισβήτησής τους από τον δικαιούχο του λογαριασμού. Δηλαδή αποτελεί ευθύνη του δανειζόμενου και γενικά καταναλωτή να ελέγχει και να αποδέχεται ή να απορρίπτει τις συναλλαγές στην πιστωτική του κάρτα, τις κλήσεις στο κινητό του τηλέφωνο ή τις αναλήψεις από τον λογαριασμό του.

Δεν μπορεί να είναι υπεύθυνος και η σιωπή του δεν αποτελεί απόδειξη για υπολογισμό τόκων, καθώς εν οι πληροφορίες αυτές είναι ευρέως διαθέσιμες για τον καθένα, δεν είναι δυνατός ο υπολογισμός τους χωρίς την οργάνωσή τους με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί εύκολα να υπολογίσει ο καθένας τα σχετικά κονδύλια.

Λόγω της συζήτησης που έχει ανοίξει σχετικά με τα ανοιχτά τραπεζικά δεδομένα βάσει της PSD2 (N. 4537/2018) και την υποχρέωση των τραπεζικών ιδρυμάτων να παρέχον τα δεδομένα αυτά σε επεξεργάσιμη μορφή, θα ήταν ενδιαφέρον να θεσπιστούν τρόποι και μέθοδοι αποδεκτοί της κοινοποίησης δεδομένων αλληλοχρέου λογαριασμού, έτσι ώστε να είναι δυνατή, λόγω του τεράστιου όγκου των δεδομένων αυτών η επεξεργασία του και έτσι ο έλεγχος των συναλλαγών και ο υπολογισμών των τοκοχρεολυσίων όχι μόνο από τα τραπεζικά ιδρύματα, αλλά και από δανειστής που δεν έχουν οργανωμένα λογιστήρια ή τους εγγυητές που σπάνια θα έχουν τόσο τη γνώση, όσο και την πρόσβαση στα δεδομένα που απαιτούνται για τον ουσιαστικό έλεγχο της επιχείρησης που επέλεξαν να εγγυηθούν.

*Κωστής Κρμιζής
Δικηγόρος Αθηνών & Νέας Υόρκης*